SENTINELA

ANUL IV, Nr. 17—18
25 Aprilie 1943

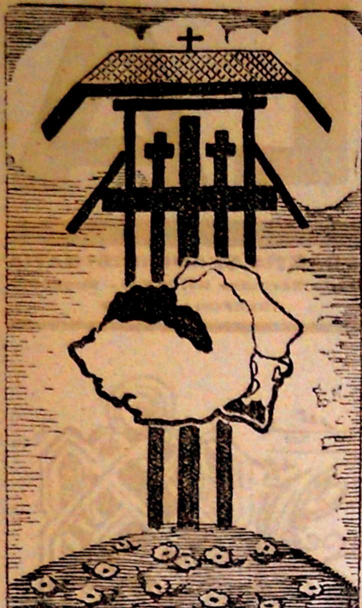
GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov C. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

HRISTOS A INVIAT

BULENCEA S.M.P.

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

ORDIN DE ZI Nr. 41

din 17 Aprilie 1943

In luptele grele de apărare de pe frontul Cubanului, în cursul iernii 1942—1943, Divizia 19-a Infanterie reușește, datorită unei pricepute conduceri și bravurii trupelor, sale, să sfarme puternicele atacuri inamice, sprijnite de numeroase care de luptă, avație și artilerie de toate calibrele.

Prin hotărîte reacțiuni ofensive, unitățile Diviziei respins pe inamic, în repetate rânduri, dncolo de bazele sale de plecare, prcinuindu-i pierderi grele, capturându-i prizonieri și un bogat material de războiu.

Pe timpul acestor lupte s'au distinrs îndeosebi Regimentele 94 și 96 Infanterie, precum și Batalionul 19 Infanterie ușoară.

Pentru bravura și tenacitatea cu care această mare unitate a ținut piept tuturor atacurilor inamice, mai multe luni de zile, în lupte grele de iarnă, fără a da un pas înapoi, contribuind astfel în mod hotărît la câștigarea victoriei defensive în Caucaz, Divizia 19-a Infanterie se citează prin Ordin de Zi pe Armată.

ION ANTONESCU
Mareșal al României
și
Conducătorul Statului

INVIEREA

Din moarte înviata-i
In veci biruitor.
Tu ești lumina lumii,
Al vieții sfânt izvor.
Slăvit să fii deapururi,
Și'n veacuri lăudat,
Tu Cel fără de moarte
Și fără de păcat.
Ne-aduci în inimi pacea
Și'n suflete iubirea
Căci tu ești adevărul
Și tu ești mântuirea.
Slăvit să fii în veacuri
Tu Cel ce-ai înviat
Și-ai luminat pământul
Și moartea ai călcat!

DIMITRIE ALBOTA

INVIEREA LUI IISUS

(DIN SFÂNTA EVANGHELIE A LUI MATEI)

1. *Iară după ce a trecut sâmbăta, când se lumina de ziua cea dintâiu a săptămânii, venit-a Maria Magdalina și cealaltă Marie să vază mormântul.*

2. *Și iată cutremur mare s'a făcut, căci îngerul Domnului pogorându-se din ceriu și venind a răsturnat piatra de pe ușă, și a șezut deasupra ei.*

3. *Și era fața lui ca fulgerul și veșmântul lui alb ca zăpada.*

4. *Și de frica lui străjerii s'au spăimântat și au fost ca morți.*

5. *Și răspunzând îngerul, a zis muierilor: „nu vă temeți voi, știu, că pe Isus cel răstignit îl căutați.*

6. *„Nu este aici, căci s'a sculat precum a zis. Veniți de vedeți locul unde a zăcut Domnul.*

7. *„Și de grabă mergând, spuneți ucenicilor lui, că s'a sculat din morți și iată merge înaintea voastră în Galilea; acolo îl veți vedea pe dânsul. Iată am spus vouă“.*

8. *Și ieșind curând dela mormânt, cu frică și cu bucurie mare au alergat să spună ucenicilor lui.*

9. *Și mergând ele să spună ucenicilor lui, iată Isus le-a întâmpinat pe ele, zicând: „bucurați-vă“! Iară ele apropiindu-se, au cuprins picioarele lui și s'au închinat lui.*

10. *Atunci a zis Isus lor: „nu vă temeți, mergeți și vestiți fraților mei ca să meargă în Galilea și acolo mă vor vedea“.*

11. *Și mergând ele, iată unii din străjeri venind în cetate au spus arhiereilor toate cele ce s'au făcut.*

12. *Și adunându-se împreună cu bătrânii și sfat făcând, arginți mulți au dat ostașilor.*

13. *Zicând: „ziceți: ucenicii lui au venit noaptea și l-au furat pe când dormeam noi.*

14. *Și de se va auzi aceasta la deregătorul, noi îl vom îmblânzi pe el, și pe voi fără grije vă vom face“.*

15. *Iară ei luând arginții, au făcut cum îi învățase și s'a vestit cuvântul acesta între jidovi până astăzi.*

16. *Iară cei unsprezece au mers în Galilea, în muntele unde le-a poruncit lor Isus.*

17. *Și văzându-l pe el s'au închinat lui, iară unii s'au îndoit.*

18. *Și apropiindu-se Isus le-a grăit lor, zicând: „datu-mi-s'a mie toată puterea în ceriu și pe pământ“.*

19. *Drept aceea mergând învățați toate neamurile, botezându-i pe ei în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Spirit.*

20. *Invățându-i să păzească toate câte am poruncit vouă: și iată eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului“. Amin.*

LA PAȘTI

Prin pomi e ciripit și cânt,
Văzduhu-i plin de-un roșu soare
Și salciile 'n albă floare —
E pace 'n cer și pe pământ.
— Răsuflul cald al primăverii
Adus-a zilele 'nvierii.

Și cât e de frumos în sat!
Creștinii vin tăcuți din vale
Și ori de se'ntâlnesc în cale
Iși zic: Hristos a înviat!
Și râde-atâta sărbătoare
Din chipul lor cel ars de soare.

Și-un vânt de-abia clătinător
Șoptește prin văzduh cuvinte;
— E glasul celor din morminte
E sgomotul sburării lor!
Și pomii frunțile-și coboară
Că duhul sfânt prin aer sboară

E liniște. Și din altar
Cântarea 'n stihuri repetate
Departe până 'n văi străbate —
Și clopotele cântă rar:
Ah Doamne! Să le-auzi din vale
Cum râd a drag și plâng a jale!

Biserica pe deal mai sus,
E plină astăzi de lumină,
Că 'ntreaga lume este plină
De același gând, din cer adus:
In fapta noastră ne e soartea
Și vieața este tot, nu moartea.

Pe deal se suie 'ncetișor
Neveste tinere și fete,
Bătrânii au iarna vieții 'n plete;
Și 'ncet, în urma tuturor,
Vezi șovăind câte-o bătrână
Cu micul ei nepot de mână...

G. COȘBUC

Noi înviem cu Țara

Noi înviem cu Țara în fiecare ram
Cu fragedele holde ce-așteaptă pe ogoare
Pecetea rodniciei, sărutul nou de soare
Și pentru veac de aur să se ridice hram
Noi înviem cu Țara și românescul Neam.

Ne-astâmpără învierea arșițele, ca valul
In care-și spală fața, de rouă, dimineți
Noi înviem odată cu miile de vieți
Căci moartea pentru Rege ne este idealul
Și crește 'n piept nădejdea, cum crește în munți Ardealul

Prin învierea noastră istorii se împlinesc
Că 'n moaștele albite pe câmpul de onoare
Sporește stema nouă a Țării în splendoare
Și'n primăvara nouă, din sânge vitejesc
Noi înviem cu Țara și Neamul Românesc.

Slt. ION POTOPIN

Ziua Fuehrerului

La 20 Aprilie, d-l Adolf Hitler a împlinit 54 de ani, Germania a sărbătorit cu mare însuflețire această zi care vine într'un moment istoric, când națiunele de ordine ale Europei luptă pentru salvarea crucii și civilizației din ghiara pânditoare a bolșevicilor.

De asemenea, România, care luptă alături de armata germană pentru înfrângerea primejdiei dela răsărit, a trimes sincere urări Conducătorului Germaniei.

Cu acest prilej, d-l Hermann Goering mareșalul Reichului, a dat următorul ordin de zi către ostașii germani:

Soldați din armata germană!

Pentru a patra oară, în cursul acestei lupte dintre popoare, care este cea mai uriașă din toate timpurile, voi comemorați astăzi cu bucurie și mândrie aniversarea Fuehrerului nostru și a marelui nostru căpitan iubit. Aceea ce voi simțiți ca fidelitate și dragoste neclintită pentru Adolf Hitler se cuprinde în jurământul vostru de soldați. Dar în acest ceas noi mărturisim în fața omenirii întregi și ne rugăm providenței ca să binecuvânteze și să apere pe Fuehrerul nostru. Ca și până acum noi făgăduim solemn să urmăm totdeauna ca soldați plini de curaj și din tot sufletul nostru steagurile glorioase în fiece luptă terestră, aeriană și maritimă. Noi știm că armele noastre nu pot fi învinse și că măreția Germaniei este veșnică.

Camarazi, noi salutăm pe primul soldat al Reichului nostru.

Să trăiască Fuehrerul nostru.

(ss) GOERING

Mareșal al Marelui Reich German

M. S. Regele Mihai I

PAŞTELE

De Paşti în satul vesel căsuţele 'nălbite
Lucesc sub a lor malduri de trestii aurite
Pe care cocostârcii, înfipţi într'un picior,
Dau gâtul peste aripi tocând din ciocul lor.
Un scrânciob mai la vale pe lângă el adună
Flăcăi şi fete mândre ce râd cu voie bună;
Şi 'n sunet de vioare, de cobze şi de nai
Se 'ntoarce hora lină, călcând pe verde plai.
Bătrâni cu feţe stinse, Români cu feţe dalbe,
Romănce cu ochi negri şi cu ştergare albe
Pe iarba răsărită fac praznic la un loc,
Iar pe 'mprejur copiii se prind la luptă 'n joc.
Şi scrâncobul se'ntoarce purtând în legănare
Perechi îmbrăţişate cu dulce înfocare,
Ochiri scânteietoare şi gingaşe zâmbiri
Ce viu răspând în aer electrice luciri

V. ALECSANDRI

VOLUNTARII DE RAZBOIU

Apele adânci ale sufletului românesc dau zilnic la iveală mărgăritare de adevărată conştiinţă naţională.

Când, departe de hotarele ţării, ostaşii noştri se luptă cu atâta voinicie pentru a dărîma hidra bolşevică şi a reda liniştea generaţiilor tinere şi posibilitatea de a munci, în cadrul nouei ordini europene, ac pe frontul muncii o altă lume care n'a cunoscut lupta cu duşmanul axistenţii noastre, nu-şi găseşte liniştea sufletească. Este acea lume care o formează cei ce nu şi-au putut măsura puterile de-a-lungul şi de-a-latul Rusiei cu gloatele asiatice.

E lumea acelora care cer să plece pe front care lasă gospodării şi copii, fraţi şi rude şi pleacă să participe cu întreaga lor fiinţă la mântuirea neamului nostru, la păstrarea pământului sfânt şi la stăvilirea puhoaielor Sovietice care tind să se reverse peste Europa civilizată.

De pe meleaguri îndepărtate, de prin oraşe şi târguri, sate şi cătune, se ridică glasuri care cer să lupte alături de fraţi, prieteni şi chiar părinţii lor.. Vârstnici sau copilandri, femei sau dintre aceia care au mai înfruntat moartea pe front, ei nu se sfiesc să-şi mărturisească dogoarea sufletului de a se dărui pentru ţară.

Este cea mai curată mărturie că la efortul naţiunii participă întregul suflet românesc

S

REGELE ŞI MAREŞALUL

Pe altarul de astăzi al năzuinţelor româneşti, două icoane strălucesc în nimbul de aur al recunoştinţei noastre, două chipuri întrupează încrederea în virtuţile Neamului şi nădejdea în zile mai bune:

Regele şi Mareşalul!

Din colibă şi până în palat, de pe cuprinsul îmbelşugat al Ţării şi până în tranşeele din stepele răsăritului, gândurile tuturor Românilor se îndreaptă cu neprihănită dragoste către aceste două fiinţe de care ne legăm credinţa luptelor de azi şi siguranţa împlinirilor de mâine.

In făptura de arhanghel a M. S. Regelui Mihai I, vedem regalitatea nepieritoare, continuarea nedesminţită a Monarhiei glorioase, creatoare de ţară.

Lumină din lumina străluciţilor domni ai Neamului, iubitul nostru Suveran ne apare în pâlpâirea vie a făcliilor de Paşti, asemenea voevozilor de odinioară, închinători lui Dumnezeu şi păstrători de obiceiuri româneşti.

Crescut în dragostea pentru popor şi în duhul întremător al istoriei, iubitul nostru Rege, încă din fragedă copilărie, a cutreerat plaiurile tuturor ţinuturilor locuite de Români, a îngenunchiat cu evlavie pe lespedele moaştelor voevodale din umbra mănăstirilor şi pătruns de înalta Lui chemare a cerut înaintaşilor glorioşi sfânta lor binecuvântare şi harul înţelepciunii asupra tinereţii Sale.

In făptura dârză a Mareşalului Ion Antonescu vedem pe omul ales de Dumnezeu ca să conducă nava ţării, într'o vreme de cumplite furtuni cum n'au mai bântuit peste veacuri.

Cât datorăm noi Mareşalului Desrobitor, câtă slavă i se cuvine neîntrecutului Comandant de oşti şi luminatului om de Stat, nu se poate spune în cuvinte. Numai istoria va fi în stare să nemurească în paginile ei, toate faptele acestui mare patriot român, adus la conducere de-o stea norocoasă, tocmai când era mai multă nevoie de el.

Regele şi Mareşalul!

Ii vedem la cârmă ca într'un minunat tablou al românimii de azi, umăr la umăr; braţul tânăr al Suveranului alături de braţul oţelit în războaie al Mareşalului, înfruntând greutăţi uriaşe, întregind sforţările pentru binele nostru şi pentru înălţarea ţării în locul ce i se cuvine, pe temeiul jertfelor aduse în cruciada Europei.

Acum, în preajma Sfintelor Paşti, stolurile albe ale gândurilor sboară cu dragoste către ei; sufletele noastre se strâng ca un zid măreţ în jurul Tronului şi al Mareşalului, bine încredinţaţi că numai printr'o dârză unire între fraţi vom izbuti să ieşim învingători din greaua încercare de azi.

Sfânta Inviere din anul acesta ne va aduce fără îndoială victoria definitivă, pentrucă bolşevicii după svârcolirile disperate ale iernii au intrat istoviţi în primăvară; pentrucă noi şi aliaţii noştri, luptăm pentru Crucea lui Hristos şi pentru apărarea Patriei de primejdia necruţătoare a păgânilor.

Urarea noastră de Paşti se îndreaptă cu tăria unui devotament nesdruncinat către Rege şi Mareşal, rugând Cerul să le dea înfloritoare sănătate, ajungând cât mai curând să vadă deplina victorie şi pe toţi Românii adunaţi sub acelaşi steag a cărui fâlfâire glorioasă a stârnit în acest războiu admiraţia tuturor.

I. VALERIAN

DINCOLO DE VIAŢA VREMELNICĂ

Vieaţa este un dar din partea lui Dumnezeu, nu este o plimbare făcută la noroc, nu este o afacere comercială, care să te determine cu falimentul morţii şi coborîrii în mormânt; nu este o zi de bucurie, dar nici o zi de doliu; vieaţa omului pe pământ este o slujbă pentru Dumnezeu şi Patrie.

Să trăeşti pentru alţii, să suferi pentru alţii, să sângerezi şi chiar să te jertfeşti pentru alţii, aceasta este adevărata vieaţă de ostaş creştin; şi exemplul cel mai măreţ îl avem în însuşi fiinţa Mântuitorului nostru.

Cine a suferit pentru alţii mai mult decât El?

Cine a făcut mai mult bine tuturor şi totuşi cine a fost batjocorit mai mult, bătut, scuipat şi apoi răstignit între doi tâlhari ca El?

De aceea, moartea n'a putut să-L stăpânească; ci prin moartea Lui, a învins moartea, dând tuturor ostaşilor Crucii, care purtăm numele Lui cel sfânt, puterea de a trăi şi noi în veci de veci.

Se îndoeşte cineva de aceasta?

Numai necredincioşii; noi, însă, nu! Ştim că Primăvara este o minunată reînviere; în grăuntele de grâu păstrat sute de ani într'o moarte părută, există puteri de vieaţă extraordinare. Aceste puteri să dispară, oare, când ajungem la fiinţa superioară, care se chiamă „om"?

Pe când la animale, dorinţele împlinite aduc mulţumirea, — la om, o dorinţă naşte pe alta, niciodată nu are mulţumire deplină. Setea de a cunoaşte, setea de dreptate, de fericire şi de vieaţă niciodată nu e potolită pe pământ, şi atunci ne întrebăm: nu trebue să credem într'o altă vieaţă, în care să fim eliberaţi de acest chin?... Putem să admitem că un lucrător să fabrice un ceas şi apoi să-l sfareme cu o lovitură de picior?... Oare Dumnezeu a făcut pe om, ca să-l distrugă prin moarte?.. Nu! Nu!.. Dacă moartea ar fi scopul vieţii, dacă totul s'ar sfârşi cu ea, ar fi fost de o mie de ori mai bine să nu ne fi născut.

Vieaţa omului pe pământ rămâne atârnată în aer, dacă nu se continuă dincolo de moarte. Aude înlăuntrul său mii de voci, care îi strigă că nu e făcut pentru moarte, ci pentru vieaţă.

Sf. Apostol Pavel zice: „Ceea ce ochiul n'a văzut şi urechea n'a auzit şi la mintea omului nu s'a suit, aceea a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe Dânsul". Pentru că-L iubim, am socotit această vieaţă ca o pregătire pentru cucerirea celeilalte

Aşa au gândit moşii şi strămoşii noştri, care au luptat din greu contra hoardelor barbare şi păgâne, pornite ca frunza şi ca iarba să ne fure pământul şi să ne pângărească altarele sfinte.

Aşa, socotit-am şi noi; de aceea am voit să arătăm tuturor că n'au murit plăieşii lui Ştefan-cel-Mare, nici căciularii lui Mihai-Viteazul, ci trăesc în Apărătorii de azi ai Crucii şi Patriei.

A fi în stare să nu te frângi, când furtuna vine năprasnică, ci a te avânta şi a lupta din greu cu barbarii şi păgânii de astăzi, a te zvârlii pe tancurile lor şi frânge ţevile cu toporul sau a le da foc cu paie, însemnează că şi ostaşii Regelui Mihai I şi ai Mareşalului Antonescu trăesc tot pentru biruinţa Crucii lui Iisus şi a Patriei române, contra stelei bolşevice şi jidoveşti, pentru că numai aşa ştiu ei că vor trăi în veci de veci.

Protopop lt.-col. POPESCU MATEI

D. Mareşal Ion Antonescu

INCHINARE MAREŞALULUI

Te-ai înălţat din sbuciumul furtunii
Şi-ai potolit a valurilor muget.
Cu fruntea Ta cea largă şi senină,
Brăzdată de-a înţelepciunii cuget.
Şi ascultând a Ţării grea chemare
Ai înfruntat cu capul sus, urgia
Neobosit păşind tot înainte
Cu'n singur ţel în vieaţă:
„ROMÂNIA".

Şi tu ni-ai dat lumina minţii Tale,
Iar noi credinţa noastră nesfârşită,
Făcând din pieturile noastre'n juru-ţi
Un zid de apărare neclintită.

Şi a pornit din inimile noastre,
Un strigăt, şi'n mormântul lor, străbuni
Au tresărit şi Ţi-au suflat poruncă
Cu glasuri de martiri: „Să ne răzbuni"!
Şi până'n clipa cea din urmă ochii
Vitejilor spre Tine au privit,
Căci Tu le-ai fost şi pilda şi avântul,
Părinte şi Conducător iubit.
Udând pământul cu a lor sânge bravii
N'au suspinat atunci când au murit,
Căci au ştiut că sfântă le e moartea
Şi că, prin jertfa lor, am biruit.
Iar când Odesa fost-a cucerită
Şi ai trimis-o Ţării noastre dar,
Ne-ai spus că „nicio brazdă nu-i uitată".
Uitându-Te spre celălalt hotar.
Privim acum cu încredere 'nainte
Căci vorba Ta e faptă împlinită
Şi ştiu că în curând vom fi în lume
Din nou o Românie întregită.
Şi două sfinte rugi 'nălţăm spre ceruri:

Să ne vedem îndeplinit idealul,
Şi împovărat de-a gloriei cunună,
In veci să ne trăiască Mareşalul.

BOLDUR LĂŢESCU SMARANDA

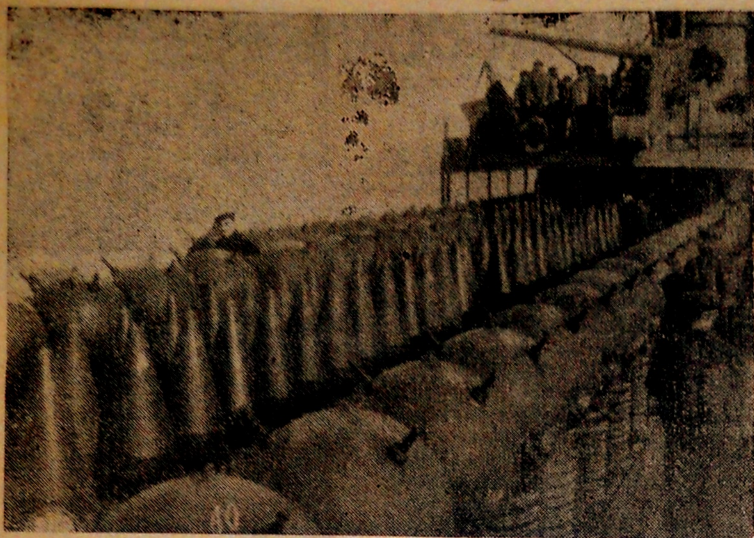
SCRISOARE

Mamă,
De Paşti, îndreaptă-ţi gândul şi la mine.
Când ruga ta fierbinte ţi-o îndrepţi
Spre slava cerurilor senine,
Unde Iisus se'nalţă între drepţi.

Când toaca va suna de leturghie
Şi preoţii cânta-vor în altar,
S'aprinzi şi pentru mine o făclie,
In semn că am făcut şi eu un dar.
Iar când de Paşti ciocni-vei ouă roşii,

Cu sufletul de slavă mângâiat;
Cum au ciocnit şi moşii şi strămoşii,
Şi vei rosti: „Hristos a înviat"
Mă pune'n datine creştine,
Ciocnind un nou mai mult şi pentru mine.

Cap. t. r. GRIGORE ŞTIRBU

Un puitor de mine românesc lansând mine în Marea Neagră

Corul îngerilor

Copilul e Mesia cel veșnic care coboară în fiecare zi printre oameni ca să le arate drumul spre împărăția cerurilor.

Copiii sunt părticele din dumnezeire și vin pe lume să învețe povestea trecutului, ca apoi s'o lase moștenire viitorului. Ființa lor ia lumină din strălucirea îngerilor și viețuind arde ca o lumânare, luminând depărtările și nu se stinge până ce o altă lumină se aprinde din lumină și neamul trăiește în veșnicie.

Prin gunguritul lor, — „cor de îngeri" — copiii învață povestea trecutului și o cântă prezentului și viitorului.

In sufletele lor curate se oglindește cerul și acolo unde se oglindește cerul și Dumnezeu e mai aproape și de asta se cuvine a ne apropia de ei cu grije, cu dragoste și ascultare.

Prin glasul lor copiii ne cheamă la viață și ne cer o împlinire pe care o vor sfinții cu truda, purtarea și fapta lor. Să le-o dăm căci ne-o cer din iubire și iubirea cu iubire și ascultare se răsplătește.

Iată sufletul lor din câteva scrieri ce le-am ales:

„In cartea primită am văzut fotografia scumpului nostru Rege Mihai I și a Reginei Mame Elena, precum și fotografia Mareșalului nostru iubit. De asemenea am admirat eroismul soldaților noștri în luptele pe care le duc contra barbarilor dela răsărit, ca să ne apere țara și credința noastră creștină".

(Elevele clasei a IV-a Șc. Nr. 2 de fete T.-Severin).

„Am primit tablourile care ne-a pus față în față cu acele vederi ale frontului, pe care nu le cunoaștem decât de prin ziare. Când doamna ne citea ce scria pe tablouri, noi ne simțeam departe lângă bravii luptători, care luptă vitejește ca și strămoșii noștri Daci și Romani".

(Elevele clasei a IV-a Strehaia).

„Aprindem în fiecare dimineață candela la „colțul eroilor" și rugăm pe Atotputernicul să le încununeze jertfa cu laurii victoriei".

(Elevii Școalei Gavojdia-Severin).

„Primim în fiecare săptămână vești dela sătenii noștri de pe front. Cuvintele lor ne bucură și ne înalță. Ne scriu că vor termina în curând și că n'au timp să simtă greul când se gândesc că ne apără pe noi, copiii lor, casa și grădina, biserica și școala satului".

(Elevii Școalei Cremenea).

Aceia care își petrec viața în mijlocul lor, le ascultă cuvântul, muncesc și luptă pentru împlinirea ce va să vie:

„Vom împărtăși cu vrednicie scânteia darurilor primite, arătând lumii și în cele mai grele clipe ale vieții vibrațiile sufletului românesc. Conștienți de datoria lor, învățătorii au ascultat întotdeauna chemarea sfântă a țării. Pe front sau la vetrele lor, din drumul spinos al vieței, aruncând sămânța aprinsă de un ideal sfânt, vor duce pretutindeni suflet din sufletul Neamului".

(Invățătoarea E. Sârbu, județul Severin).

„Am primit planșele. Oricât le-ași fi povestit elevilor și sătenilor scene din războiu, trăite de mine la Țiganca și Vacarjani, în mintea lor rămânea ceva vag. Aceste planșe înfățișează clar eroismul bravei noastre armate. Trăiască Armata Română și al ei Conducător".

(Invățător invalid de războiu C. Băbeanu-Mehedinți).

„Prietene, să luptăm la nesfârșit pentru a creia o națiune ce simte că are un Dumnezeu, un rege tânăr și un Conducător, care au știut să lupte despicând istoria în două, dând naștere României Noui, o Țară pe care ne-o făuresc miile de morminte lăsate stânci de veghe pe câmpurile de bătălie".

(Invățător T. Ghițulescu, invalid de războiu-Argeș).

„Toată puterea mea de muncă o închin satului meu, Țării mele — voiu face aici o cetate a patriotismului. Școlarilor și sătenilor mei le vorbește fapta mea. Ei știu că sângele meu a curs pentru dreptatea neamului, acolo în răsărit". . . . . . .

(Inv. invalid de războiu I. Soare-Mehedinți).

Bat clopotele bisericilor, vestind învierea Domnului Hristos.

Dangătul lor și corul de îngeri al copiilor ne îndeamnă să credem mai mult în Dumnezeu, în puterile noastre și în dreptate.

Pentru împlinirea poruncilor ce ne vin din cerul eroilor neamului, vom lupta și vom birui.

In ziua biruinței depline, vom cânta în cor Invierea cea Mare a Neamului.

Serg. t. r. TILICA DANCAU

O voluntară a Cruciadei

Am ajuns la postul de comandă al unui batalion de vânători de munte, care face paza litoralului în Crimeea, la vremea prânzului.

Un orășel tătărăsc, cuibărit intr'un golf al mării, ascuns de vârfurile platinate ale munților și umbrit de chiparoșii înalți, care pun mii de pete de un verde întunecat pe ruinele cu ziduri colorate ale orășelului. Și peste peisagiul minunat, cu dealuri sure, râpi înverzite și livezi de meri și migdali, soarele aruncă o lumină albă ca spuma mării.

In post sentinela face de gardă numai în veston. Aici primăvara s'a grăbit să ancoreze din larg, și a adus cu ea miresme și soare. Pe sub chiparoșii din curte și-a făcut apariția un ostaș cu o gamelă în mână. Nimic deosebit. Un ostaș care se duce la bucătărie să-și ia masa. Dela început te surprinde ceva, fără să-ți dai seama ce. Imbrăcămintea curată și în ordine, bocancii lustruiți, arată un ostaș disciplinat și ordonat. Și totuși, ostașul din fața mea nu avea aerul soldatului înăsprit de războiu. Ii lipsea nota aceea de adâncă resemnare pe care o imprimă ciocnirea cu viscolul stepelor, cu arșița verii și cu însăși moartea.

Când s'a apropiat mai mult, am văzut cum de sub basca de vânător de munte isvorau femeiește pletele care îi ajungeau până aproape de umeri.

Ostașul firav din fața mea era o femee. La început am crezut că fata este medicul voluntar sau o infirmieră auxiliară, asimilată caporal.

Dar peste câteva clipe ne-am întâlnit din nou într'o sală a batalionului.

S'a prezentat scurt, militărește:

— „Caporalul Moisescu Constanța".

— „Sunteți medicul sau infirmiera batalionului"?

— „Nu, sunt caporal, și sunt ostaș combatant"!

Văzând, nedumerirea mea, caporalul Moisescu a început să povestească:

— „Astă vară am făcut cerere d-lui Mareșal Antonescu să-mi aprobe să viu pe front ca simplu soldat luptător.

Pe urmă, d-l Mareșal m'a chemat în audiență la Predeal, să vadă care este adevărata cauză ce m'a determinat să cer să viu pe front ca luptător.

Eu i-am povestit că nu e la mijloc nicio cauză, în afară de dragostea de țară. Am vrut să duc și eu aceeași vieață cu soldații noștri.

D-l Mareșal, văzând că cererea mea este complet desinteresată, a aprobat. Singura din 86 de cereri femenine. Apoi am fost repartizată la centrul de instrucție din Făgăraș; mi-a venit ordin de chemare verde, și acolo am învățat instrucție, trageri de războiu, am învățat să mânuesc și să folosesc orice armament și am făcut teme de luptă. Am învățat tot ce trebue să știe un soldat când pleacă pe front.

Pe urmă am cerut să fiu repartizată la Corpul Vânătorilor de Munte. Știam că este recrutat din elita armatei și am vrut să am mândria că am servit și eu în el.

Auzisem multe despre „Dracii Verzi", cum le spun îngroziți bolșevicii. Așa că dela 1 August până la 15 Noemvrie am făcut instrucție la P. S. a Batalionului, iar la 15 Noemvrie am plecat pe front.

Aici am făcut serviciu exact ca un ostaș:

Sentinelă, marșuri, trageri, teme de luptă. Nu fac nicio excepție dela programul camarazilor mei. Astă iarnă am stat pe poziție 23 de zile neschimbați.

In ziua de Anul Nou mă aflam în post. Mă gândeam, acasă, la ai mei, la mama, la casa noastră dela Bușteni....

Bătea un vânt tăios și marea era plină de neguri de nu se vedea. Se auzea numai vuetul valurilor, monoton și trist, când se rotogoleau pe plajă. Cum stam așa, deodată aud un sbârnâit de motor. Ascult cu atenție, pun mâna pe binoclu, cercetez zarea. Nimic. Anunț pe comandantul gărzii pentru măsurile necesare. Peste câteva clipe, deodată din negurile mării isbucnește un hidroavion sovietic care începe să ne mitralieze pozițiile. Ploua de sus gloanțele ca grindina, le auzeam cum cădeau aproape și cum scormonesc pământul în jur. Am găsit gloanțe înfipte la un metru de mine. Am sărit apoi în adăpost și de acolo mi-am continuat serviciul. Eram pe vremea aceea fruntaș.

D-l general m'a avansat la gradul de caporal.

Acum, fiindcă am mâna dreaptă scrântită, d-l colonel m'a oprit în grupul de comandă. Dar imediat ce îmi trece mâna, plec înapoi la plotonul meu, pe poziție.

Și zicând acestea își trage puțin mâneca vestonului și văd mâna umflată, pusă în gips și înfășurată într'un bandaj alb: La o temă de luptă, un salt peste un baraj de artilerie, cu grupa, și am alunecat într'un șanț.

Trece!

Apoi după o pauză:

— „Acum când nu e acțiune, băieții stau de vorbă sau joacă șah. Eu stau în cantonament, citesc, lucrez, sau mă gândesc la mama, bătrână de 73 de ani, rămasă cu gândul la mine, acasă la Bușteni. Imi aduc aminte de despărțirea noastră, când de pe peron mi-a spus pe fereastra trenului:

— „Draga mamei, ți-ai iubit mult țara. Sunt mândră de tine".

„Apoi și-a înăbușit plânsul, și trenul a plecat, lăsând-o pe peron, pe mama cu inima plină de mândrie, că sunt prima româncă ce pleacă pe front, să lupte și să moară, poate, pe vârfurile înzăpezite ale munților.

Și acum, vă las, mă duc la cantonament să-mi curăț armătura".

Sold. t. r. ION POSTOLACHE

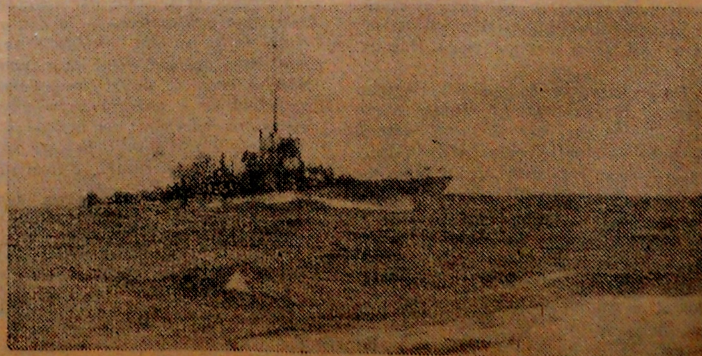
TRĂIASCA ROMANIMEA

Pe vatra României ce'ncălzește,
Tot neamul laolaltă se adună,
Căci soarele dreptății strălucește
Și glasul adevărului răsună.

Ridică fruntea către cer, Române,
Și urcă sus, pe treptele măririi,
Cinstirea țării care va rămâne
In veacul veacurilor nemuririi.

Trăiască românimea 'n slăvi eterne,
Pășind peste noianuri de primejdii,
Pe drumul înălțării ce'l așterne
Potopul viu al razelor nădejdii.

Soldat N. A. MARAC

Prieteni

Conacul este așezat pe dreapta Jiului și pe un fel de prispă, lată și netedă, croită parcă înadins în șoldul unui deal mai răsărit, cu pădurea hărtănită pe amândouă clinele.

Inceputul lui Iulie. Cald și liniște. Nu e nici 10 dimineața, totuși zăpușeala se revarsă din plin. Nicio scamă de nor și nicio adiere de vânt. Cum nu lucrează moara, n'are cine tulbura liniștea ce vătuește conacul și împrejurimile. Peste o jumătate de oră se va opri în stație personalul de Tg.-Jiu. Huruitul roților are să se reverse iarăși, umplând toată valea, ca să se macine și să se împrăștie apoi, treptat — treptat. Seara, la 7, când trenul coboară dela Tg.-Jiu spre Filiași, are să se adune la loc huruitul de roți, ca din nou să se destrame și din nou să se mistue.

Din dreapta se aude scârțâitul prelung de roată neunsă. Se cară apă pentru baie. Regulat, înainte de prânz și după amiază trebue umplut bazinul de rezervă.

E cald tare, iar musafirii mai puțin ca de obiceiu. Lătrat întețit. La cotitura aleii apare factorul, hămăit cu furie de cei doi dulăi din curte. Un băietan, — cel de-al doilea ajutor al morarului — se trudește să alunge câinii cu un lănțet smuls din gardul morii. Dar câinii, ca întotdeauna, escortează pe poștaș până'n dreptul molidului, apoi, potoliți ca prin farmec, se întorc să-l aștepte la cotitură, de unde au să-l ia din nou în primire, petrecându-l în mârâieli și lătraturi până'n șosea.

Unii spun că poștașul nu e slăbit de câini, fiind om rău; alții, că s'ar fi legat cândva de ei; în sfârșit, o minoritate dela curte e de părere că dulăii nu pot suferi pe cei îmbrăcați orășenește, când ar trebui să poarte, așa cum au apucat și au purtat haină țărănească.

Boierul iese de obiceiu în capul scării, primește corespondența, schimbă două vorbe cu poștașul, apoi face un semn, iar feciorul dumisale se și înfățișează cu un pahar de țuică veche, pe care factorul îl dă peste cap, fără popasuri și fără să se oțărască.

Jurnalele sunt împărțite pe loc la musafiri, care nu părăsesc sufrageria mică, așteptând sosirea gazetelor dela București.

Odată factorul plecat, iar apa de baie pompată în rezervor, liniștea se împlinește la loc.

In cerdacul conacului: Fräulein, care dichisește colivia canarului, Sanda, fetița proprietarului, iar în celălalt capăt Costel, prieten bun cu Sanda și numai cu vreun an mai mare decât dânsa.

Fetița cântă păpușii ca s'o adoarmă. Diana, ogarcă de lux, albă cum e laptele, dormitează la picioarele fetei. Costel își pregătește mașina cu aburi, ca să pună în mișcare aparatele — două ciocane și un fierăstrău — ticluite chiar de dânsul. Eu cu totul absorbit de operația aceasta Săndița trage, din când în când, cu coada ochiului. E bosumflată că n'o lasă să se apropie de masă. Din te miri ce se supără — însă, ca la toți copiii, mult nu le ține supărarea.

Costel face de rândul acesta pe supăratul, fiindcă Săndița l-a pârît c'a scos pe furiș tot caimacul din cafeaua cu lapte, iar pentru frauda asta, — repetată de altfel — a trebuit să mai mănânce un corn cu unt și să bea în plus o jumătate cană de lapte.

Nu știu ce-o fi făcut Săndița, dar păpușa, îndoită dela mijloc, a scos un „mamă", de parc'ar fi avut glas de copil.

— Fräulein!... Fräulein Didi!

— Ce e, dragă?

— Așa e că păpușa mea știe să spună: tată, Săndița, mersi?... — Și-i face cu ochiul.

— Da, dragă, da.

— Dar n'o mai las să vorbească, fiindcă nu vreau să audă și Costel.

— Nici n'am nevoie.

— Pot s'o fac să zică și „Costel", dacă vrei!

— Asta nu cred!

Se trudește el să pară indiferent, dar e încordat tot.

Așa ceva i-ar face, într'adevăr, mare plăcere.

— Ascultă — atunci aici!

Dar nu, nu vreau, fiindcă nu meriți.

— Sunt sigur că nu poate spune!

Ce, are viață într'însa ca Diana?!

Cățeaua, auzindu-și numele, crapă un ochiu și dă ușor din coadă.

— Știi, Fräulein, cum se rugau cucoanele la Kalsbad ca s'o desmierde pe Diana?

Guvernata, care a'nceput să citească la un roman polițist — slăbiciunea ei — mormăie ceva.

— Te las să te joci cu Diana, dacă mă lași să mă joc și eu cu aparatele.

— Ehei, mi-a arătat mie Nicolae cum merge motorul dela Packard!

— Ce știe cioara de Nicolae!

— Te rog să nu faci cioară pe șoferul nostru!

— Atunci să-i zic balaoacheș... pot?

— Să ști că te spun lu'tanti Gela!

— Spune-mă, pârâcioaso!... Pâ-râ-cioaso!

— Mamă... Mămico!...

Să te spun?... Zi!

— N'ai decât! Da'a spun și eu c'ai luat tutun dela unchiu Mitiță!

— Nu m'ai învățat tu să-i dau babei Floarea, ca să ne spună povestea cu Sf. Vineri?

Costel, strâns cu ușa, schimbă vorba.

— Te las să te uiți la aparate, dacă stai să te desenez.

— Să mă faci ca o țigancă?

— Te fac așa cum ești.

— Va să zică sunt țigancă?

— ?

— Cine-i mai negru mă: eu sau tu?

— Eu te fac să semeni bine.

— Ieri semănam?

— Parcă erai fotografiată!

Lui Costel îi râde toată fața. Săndița fierbe, gata — gata să explodeze. Buza de jos îi tremură ușor, iar lacrimele mai — mai să birue stăvilarul.

— Acum te spun... zău că te spun!

— N'o să te crează nimeni...

— Nuu?! Bine!... Vedem noi!

Săndița a intrat ca o furtună în casă. Costel dă drumul, cu mare băgare de seamă, la o supapă a mașinii prin care se prelinge lung o suviță de aburi. Atent, cum privește, vrea să arate că nu-i pasă, ori că-i absorbit cu totul!

Mama fetiței a apărut în prag.

— Costel dragă!

— Poftim, tanti Gela.

— De ce nu vă jucați frumos? Voi sunteți prieteni buni, nu?

— Da tanti Gela.

— Atunci dece-o necăjești pe Sanda, bre?

— Eu am glumit.

— Nu mai face dragă glume de astea, dacă ea se supără — și împingând dela spate pe Săndița:

Haide, du-te de vă jucați!... Și nu te mai bosumfla și tu din nimica toată! Imi făgăduiți c'o să vă purtați ca doi prieteni adevărați!

— Da — cu jumătate de glas.

— Da, tanti Gela! — cu toată gura.

Săndița, cu mâinele la spate, privește încântată cum funcționează aparatele lui Costel.

— Dă-te, te rog, un pas îndărăt!

— De ce?

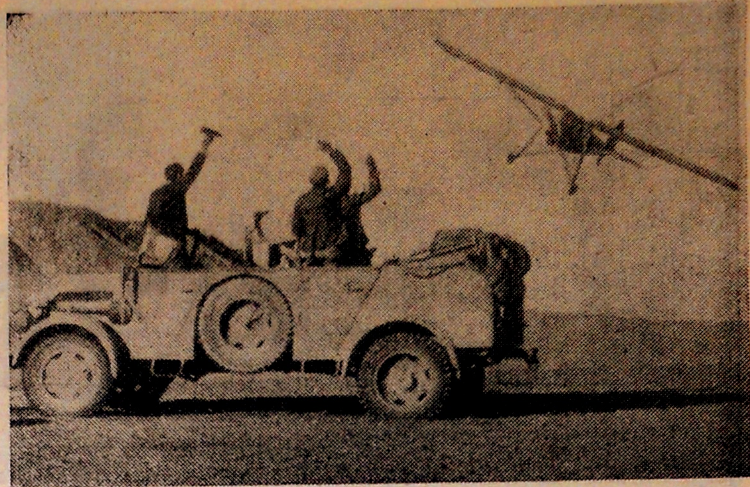
— Așa.

— Nu mă dau.

— Nu te dai?

— Nu!

Ostașii „axei" în Africa de Nord

— Cauți ceartă cu lumânarea, d-ră Sandițo?

— Dece să mă dau? Spune!

— Fiindcă respiri tare și-ai să stingi motorul.

Se face că potrivește un șurub, ca să nu i se vadă zâmbetul.

— Mă, când oi da odată cu piciorul, îți sare motorul pe acoperiș!

— Incearcă tu, să vezi cum viu mâine cu aeroplanu'!

— Și dacă vii... nu mai pot!

— Daa?! Las eu o bombă pe garaj de se duce dracului Pakardul vostru!

— Da' Nicolae nu trage cu pușca'n tine?

— Știe cioara de Nicolae să ochiască?!

— Ehei, doar a fost ofițer... ba nu, sergent a fost!

— Tu nu vezi că nu știi nici măcar gradele!

— Dar ce, eu sunt băiat?

— Cum o să ochiască Nicolae, când are albeață la ochiu?

— Te poftesc să nu te legi degeaba de șoferul nostru! Nicolae vede foarte bine!

Costel, continuându-și gândul abătut adineaori:

— Pe urmă arunc o bombă în camera ta...

— N'ai decât... eu am să dorm cu mămica.

— Dau și-acolo... una mai mare!

— In dormitorul mămicăi?!

— Da — da!

— S'o omori pe tanti Gela, mă!?

— Din pricina ta... eu n'ași bombarda.

— Poate vrei să omori și pe tăticu' meu?

Tremură toată. Și-a'ngropat unghiile în carne, iar ochii îi joacă în lăcrimi.

— Nu știu, dar dacă-mi strici mașinile, bombardez tot! Praf s'alege din conacul vostru!

Săndița a făcut un salt și s'a trezit cu degetele înfipte în cârlionții lui Costel. La rându-i, băiatul a înfășcat-o de cozi și trage — nu se încurcă.

Cu greu Fräulein i-a putut descleșta. Odată despărțiți, s'au așternut pe plâns... și dă-i plâns!

Mamele, speriate și supărate, își iau în primire odraslele.

Musafirii se simt obligați să intervină.

*

Orele șase. O adiere de vânt, pornită și hrănită din valea Jiului, a mai potolit arșița.

De dincolo, de peste creștetul dealului, se desfoaie agale o clăbuceală de nori suri. Din nucul trăsnit s'a lăsat, pe movila de gunoi din fața grajdului, un păun.

In sufragerie musafirii s'au adunat la dulceață și cafea.

Costel și Săndița sunt numai pe jumătate împăcați. Dacă n'ar fi fost pedepsiți să se culce și să doarmă, acum erau din nou buni prieteni.

Costel, în capul scării, privește atent la păun, cum își tot înfoaie și-și adună apoi la loc evantaiul cozii. Săndița se trudește să-și umfle o roată dela bicicletă.

— Te lauzi că știi să conduci aeroplanu' și tu nu poți merge bine pe bicicletă!

— Eu?!

— D-ta, d-ta!

— Vrei să ne luăm la'ntrecere?

— Vreau, dar să-mi dai mie bicicleta mică.

— De ce?

— Fiindcă eu sunt fată, iar tu ești băiat.

Argumentul pare a fi destul de serios.

— Te las. Poți s'o iei și înaintea mea... tu ești fată, doar!

Sandița, vădit jignită:

— Așa nu vreau! Pornim odată amândoi. Vrei?

— Vreau.

Cursa a'nceput bine, dar s'a sfârșit prost. Costel a câștigat partida, e adevărat, dar din pricina pantei n'a mai putut înfrâna la timp și în dreptul porții a căzut în șanț, julindu-și fața și palma dreaptă.

In biroul cel mic, Săndița, Costel și Diana. Băiatul, întins pe dormeză, are toată fața bandajată. Mai mult s'a speriat însă, decât s'a lovit. Totuși, mașina a fost trimisă la Tg. Jiu după medic.

— Te doare, Costel?

— Da, Sandițo.

— Tare?

— Nu așa tare.

— Te-a usturat când te-a spălat tanti Tanța?

— Nu, benzina nu ustură.

— De loc?!

— Aproape de loc.

Săndița nu e dispusă să creadă așa ceva. După o pauză.

— Mă ierți, Costele?

— De ce să te iert!?

— Fiindcă eu sunt de vină.

— Tu erai mult în urma mea!...

— Nu-i adevărat! Eram chiar lângă tine!... Ai uitat, sau te faci?

— Zi, mai bine, că m'ai și întrecut.

— Nu te-am întrecut, da'nici tu pe mine!

Costel geme iar. Norul, lăsat între dânșii, s'a și risipit.

— Te doare rău și nu vrei să spui... așa e?

— Mă doare, Sănditо.

— Dar ești supărat pe mine? Spune drept!

— Nu sunt... crede-mă...

— Zi, atunci, zău!

— Zău, Sănditо!

— Acum dormi nițel... Te rog eu frumos!

— Nu pot dormi...

— Incearcă, te rog!

— Bine, o să'ncerc.

— Ai promis doar și lu'tanti Tanța și lu'tanti Gela!

Băiatul închise ochii strâns. Săndița, ca să mai taie puterea luminii, acoperă becul cu o jumătate de gazetă.

Trage apoi, cu băgare de seamă, fotelul lângă dormeză și începe a cânta, ușor și tărăgănat, așa cum cântă ea păpușii când vrea s'o adoarmă.

Cântecul, învârstat cu târâit de greieri, slăbește din ce în ce.

De departe, dinspre Jii, se'naltă, deslușindu-se limpede când și când, orăcăit de broaște. Stelele s'au ales.

Curând — curând, biruiți de liniște și de oboseală, ațipesc câte-și trei: Costel, Săndița și Diana.

ION DONGOROZI

Ostaşi italieni escortând prizonieri pe frontul din Tunis

Italia de azi

Există o mare deosebire între a cunoaşte pe cineva în societate — unde naturalul îi este de cele mai multe ori influenţat de aşa numitele „convenienţe sociale'' — şi în propria lui casă, unde individul îşi îngădue o completă libertate în gesturile şi manifestările lui intelectuale şi sufleteşti. Această constatare este tot atât de adevărată şi în cazul unui popor, aplicându-se în mod categoric celui italian, în „casa'' căruia am avut recent ocazia să trăiesc o lună de zile.

Am străbătut în sbor Italia în lungul şi latul ei; i-am „călcat'' pământul — în mare parte pietros şi sărăcăcios — şi am trăit zile întregi printre luptătorii ei, în cadrul unor îndepărtate unităţi aeriene ce luptă pe frontul mediteranian.

Am văzut pe ţăranul italian — acelaşi pe care vizitatorii de duzină mi l-au reprezentat veşnic întins cu faţa la soare sau cu o armonică în mână — muncind cu adevărat „în sudoarea frunţii'' un pământ pietros şi atât de puţin darnic şi am rămas impresionat tocmai de răbdarea, modestia şi sârguinţa unui popor atât de puţin chiabur, care luptă pentru liniştea şi dreptul la o viaţă nouă şi echitabilă faţă de imensa lui contribuţie la civilizaţia omenirii.

Nu am constatat — pentru a răspunde tuturor înrebărilor ce mi s'au pus la înapoierea mea în ţară — nici demoralizarea celor rămaşi acasă cu toate bombardamentale teroriste ale inamicului şi nici şovăială la soldatul italian, cu toate luptele grele ce poartă pe uscat, mare şi aer.

Peste tot locul, la Roma şi în celelalte oraşe din nordul şi sudul Italiei, în Sardinia, Sicilia, Pantelleria sau în Africa, am găsit încredere în victoria finală, iar greutăţile de războiu prin care acest încercat popor trece nu i-au alterat încrederea şi dragostea lui pentru Duce şi nici patriotismul nu i-a fost atins.

Nu am auzit sau întâlnit — şi nici nu cred că există — italieni „anglo-americanofili'', pentrucă procentul „îmbuibaţilor'' este aproape inexistent acolo, iar aristocraţia italiană — atât de autentică, curată şi veche — nu îşi ţine vlăstarele ei la adăpostul „aranjamentelor'' de tot felul, ci le trimite să lupte, alături de un Giovanni oarecare, pentru Patrie şi pentru idealurile ei.

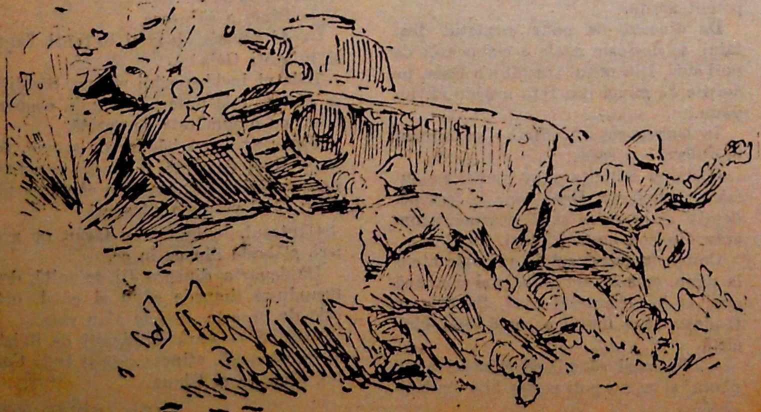
Am avut cinstea să fiu prezentat unei nobile doamne — înrudită Casei de Savoya — mamă a trei fii, doi aviatori şi un infanterist. Deşi pe cel mai mare l-a pierdut, doborît de inamic într'o luptă aeriană, ceilalţi doi se află mereu pe front în primele linii: unul în vâltoarea dela răsărit, celălat în Africa.

Adversari şi aliaţi, cu toţii recunosc că armata germană este unică în ceea ce priveşte disciplina, organizaţia şi forţa ei combativă. Tradiţia şi însăşi firea poporului german fac din ei primul soldat al lumii. Cu atât mai de apreciat este faptul că poporul italian — a cărei primă ocupaţie nu a fost niciodată meşteşugul armelor — a dovedit totuşi în sângeroasele lupte din Africa şi Rusia că dispune de o armată căruea poate numai neştiutorii sau cei de rea credinţă îi contestă valoarea şi aportul ei în actualul războiu.

Ca şi ofiţerii, subofiţerii şi soldaţii români — pentru a căror strălucite fapte de arme am auzit în întreaga Italie numai entuziaste cuvinte de laudă şi o unanimă şi sinceră admiraţiune — ostaşii italieni sunt bravi şi dârji în luptă, modeşti şi puţin pretenţioşi în clipele de răgaz. Comunicatele oficiale, transmise la radio şi pe care italienii nu le ascultă tolăniţi pe scaune sau în fotolii, ci în picioare, ca un respectuos omagiu pentru luptătorii lor — sunt tot atât de sobre şi modeste ca şi întreaga viaţă de azi a Italiei.

Aviaţia italiană — pe care am văzut-o în plină acţiune — este excepţional de bravă, bine utilată şi pregătită. Unităţile de aero-torpiloare — justificata mândrie a poporului italian — cele de bombardament de zi şi de noapte, precum şi stolurile de vânătoare se află într'o rodnică şi neîncetată activitate, pe un front în care anglo-americanii au concentrat majoritatea forţelor lor aeriene. Sburătorii Italiei sunt ostaşii de elită ai acestei ţări, curajul, puterea de sacrificiu şi patriotismul de care sunt însufleţiţi, făcând admiraţia celor care se pricep în meserie sau i-au văzut luptându-se în aer.

C-dor av. AL. DEMETRESCU

Serg. Rusen Neagu dintr'un Reg. de Călăraşi

La un contra-atac al Ruşilor dela „Cota cu plopi'', din Caucaz, sergentul Rusen Neagu, dintr'un escadron de Călăraşi, s'a târît din groapa lui individuală, apoi s'a rostogolit cu carabina în braţe, până ce a ajuns la groapa comandantului de escadron, lt. Ciolca Marin:

— „Ştiţi, d'on locotenent, am descoperit de unde trag Ruşii. Vedeţi în stânga mărăcinişul acela? Acolo-s!''.

— „Intră în adăpost, Rusen, că te împuşcă'', a strigat la el locotenentul.

— „Lăsaţi d'on locotenent, nu mă sperii eu de asta, şi apoi să nu-i credem nici pe ruşi chiar aşa de deştepţi''.

Nici nu a sfârşit bine vorba şi din mărcini a început să cârâe un pistol automat. Câteva gloanţe a scurmat ţărâna, chiar pe buza adăpostului unde se afla locotenentul.

— „Fă-ţi masca imediat Rusen! Ce, ai înnebunit de umbli pe poziţie?

Dar sergentul Rusen stă cu ochii ţintă la o tufă care se clatină la vreo 30 de paşi în faţa lui. I s'a părut că tufa se mişcă altfel decât cum se mişcă o tufă de mărăcini, bătută de vânt, deaceea o iscodeşte, cu mâna pe trăgaciul carabinei.

Clipele trec greu, parcă se târăsc şi ele. Din adăpost, locotenentul a cercetat linia cu binoclul şi acum rupe un fir de iarbă, căutând cu ochii ceva pe harta pe care cotele stau scrise ca nişte linii de destin în palma stepei.

Sergentul Rusen nu a slăbit nicio clipă tufa din ochi.

— „Stai jos, Rusen, culcă-te'', a strigat iar locotenentul.

In aceeaşi clipă, o armă automată a prins să scuture benzile către ei. Prea târziu. Sergentul Rusen se şi lipise cu pieptul de pământ şi urmărea mai departe cu ochii duşmănoşi mărăcinişul.

— „Să nu trageţi, d'on locotenent. Zău să nu trageţi. Lăsaţi-i pe mine''.

In clipa când mitraliera a tăcut, din acelaşi mărăciniş o grenadă a plecat spre poziţia călăreţilor, descriind o curbă calmă, ca un arc neîncordat.

Sergentul Rusen Neagu a aşteptat-o în picioare şi era cât pe aci să o prindă cu mâna, ca pe o minge. A cules-o de lângă locotenent şi în aceeaşi clipă s'a încordat voiniceşte şi-a tărsnit cu ea tufa care le trimetea din ascunzişurile ei atâtea surprize vrăjmaşe.

Grenada a explodat chiar în desişul mărăcinilor, cu un sgomot groaznic, care a spart timpanul depărtărilor şi a trecut din zare în zare, până i-a răspuns de dincolo de „Cota cu plopi'', ecoul venit de peste dealuri.

Din tufiş, când praful şi fumul s'a limpezit, un glas stins a prins să se audă rugător, cerând ajutoare şi implorând, în limba lui, pe Dumnezeu:

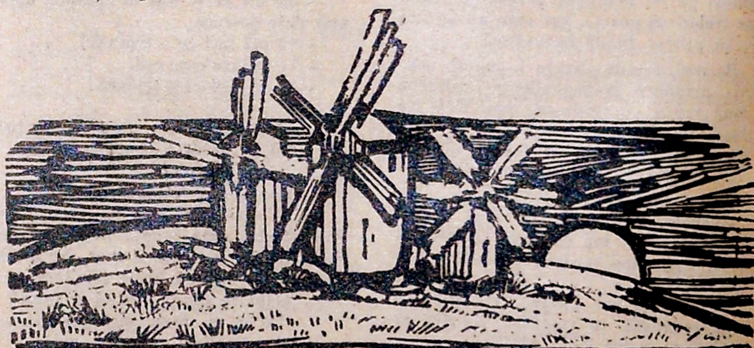
— „Boje moi, boje moi''.

Apoi liniştea a căzut odată cu seara scuturată de pe frunzele plopilor de pe colină.

Când s'a întunecat bine, sergentul Rusen Neagu s'a întors pe poziţia de unde plecase neobservat, aducând doi răniţi ruşi cu două pistoale automate, cu o raniţă de grenade şi muniţie multă.

— „Să trăiţi d'on locotenent, am adus numai pe ăştia doi, că cel de al treilea a murit până să mă duc eu''.

S.

ORI NOI, ORI RUŞII!

In ochii lacomi de mărire ai poporului rus, Neamul românesc a stat dealungul vremurilor ca un ghimpe.

De câte ori pământul nostru scump nu ar fi fost pustiit de revărsările apelor turburi din Răsărit? De când jinduesc ruşii cotropirea şi robirea noastră?

Şi dacă puhoiul rusesc nu a ajuns până în inima Europei, aceasta se datoreşte zidului de cremene românesc, care nu a putut fi măcinat şi năruit.

Dar ne-a venit şi nouă apa la moară. De aproape doi ani ducem împotriva duşmanului nostru de moarte, cea mai demnă şi dreaptă luptă.

Şi cu cât prăbuşirea bolşevicilor întârzie să se petreacă, cu atât avântul nostru va fi mai mare, iar înverşunarea mai cumplită.

Nu vom şovăi o clipă, nu ne vom lăsa niciun moment din încleştarea aceasta năprasnică, fiindcă altfel toate jertfele făcute până acum ar rămâne fără niciun rezultat.

Noi nu vom putea avea linişte, nu vom putea fi puşi la adăpost, dacă nu sdrobim din temelie şubreda cetate a comunismului şi până ce nu nimicim armata duşmană formată din neamuri pestriţe.

Viteaza armată română nu va poposi în drumul ei spre victoria hotărîtoare decât atunci când fiara comunistă va fi în întregime sdrobită.

Clipa hotărîtoare de a scăpa pentru totdeauna de ameninţarea bolşevismului este cât se poate de nimerită. A o pierde, înseamnă să renunţăm la tot ce avem mai sfânt şi scump.

Războiul de azi ne-a dat cel mai nimerit prilej din istoria frământată a Neamului nostru, ca să putem scăpa pentru totdeauna de cel mai aprig vrăjmaş al nostru.

Lupta noastră e pe viaţă şi pe moarte. Şi din această uriaşe încăerare o lume trebuia să piară. E aceea care aruncă cu pietre în Dumnezeu şi ameninţă toate aşezările Europei.

Luptăm cu mândrie de învingători, fiindcă ştim sigur că în noua Europă care e în plămădire, hoardele păgâne nu au ce căuta.

Deci, ori noi, ori ruşii! . . .

OBICEIURI DE PAŞTI IN BASARABIA

Primăvara coboară vieaţă nouă pe meleagurile basarabene. Dela Hotin la Dunăre, livezile s'au clăbucit, după ce cornii şi-au lepădat chilimbarul vestmintelor. Ţinând firul apei, stârii au făcut popas în pădurile de pe malul Nistrului, au căutat, cu pliscul lor ascuţit şi lung, isvoare de suc prin blana de frunziş arămiu, printre spicuri de brebenei şi ochii albaştri ai toporaşilor şi s'au călătorit spre cunoscute de ei ţinuturi. Podgoriile basarabene, ieşite la soare, cadelniţează miresme de pământ jilav şi de frunză nouă. Şi'n larga încăpere a firii gângăniile pământului scormonesc vieaţa ca în toate primăverile.

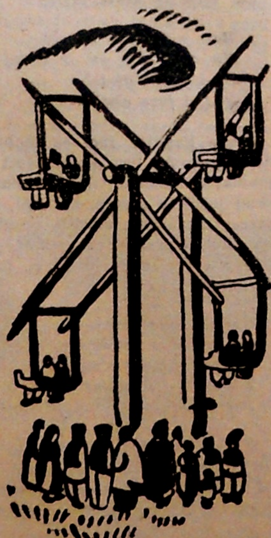
Se opresc pe garduri Vacile Domnului, ca nişte picături de sânge. Imi spunea un ţăran din Tigheci că gâzele acestea es la soare şi'n văzul tuturor primăvara, în postul mare şi că simbolizează cuele care au fost bătute în mâinile şi picioarele Mântuitorului. Căci suntem în postul cel mare al primăverei şi'n preajma zilelor de pătimire. Şi'n vremea aceasta, dela lăsatul secului până la Inălţare, în Basarabia dăinuesc multe obiceiuri, unele asemănătoare celor din Moldova, altele isvorâte după regiuni, toate având la temelie credinţa ortodoxă şi datina strămoşească.

In săptămâna până la lăsata secului mesele se ţin lanţ în casele basarabene. E săptămâna blinelelor. Sub stăpânirea ţaristă, în săptămâna aceasta şcolile erau închise şi vieaţa de slujbă încetinită. Era săptămâna când se punea la grea încercare şi stomacul şi gâtul.

In fiecare seară, tot la altă gospodărie, s'adun familii la masă întinsă. Hazaica vine cu tăvi fierbinţi înfăşurate în prosoape calde, să nu care cumva să se răcească blinelele făcute din făină de hrişcă şi rotunde ca nişte funduri de farfurii. Pe masă sunt toate bunătăţile pământului. Pui în farfurie o blinea şi deasupra gălbenuş de ou sfărâmat, altă blinea deasupra pe care-o acoperi cu icre bunăoară, altă blinea şi deasupra brânză, acoperi brânza cu altă foaie peste care pui felii de scrumbie, înveleşti c'o altă foaie fierbinte peste care torni smântână şi pui acoperiş altă blinea pe care o scalzi cu unt cald. Şi apoi ţine-te la mâncare şi după două-trei înghiţituri, tragi un stacan de zubrovcă.

Vin, Doamne păzeşte, nu se poate cu blinele.

Am stat pentru întâia oară la o asemenea masă în 1918, în Cimişlia, târg din ţinutul Tighinei. Am văzut atunci o minune şi m'am înspăimântat. Când gazda a venit cu blinele, un preot şi-a rezemat cotul în masă şi a înălţat palma. Apoi a început să clădească într'o farfurie blinea peste blinea pân'a ajuns la înălţimea palmei. Şi după ce a isprăvit clădirea aceasta şi-a dat de fundul unei sticle cu rachiu preparat cu fel de fel de mirodenii, a început să se ospăteze cu unele bucate cu care se'ncărca din belşug masa. E drept şi ţin s'adaog aceasta, că părintele era voinic şi înalt, de n'ar fi intrat neîndoit pe uşă şi avea un pântec cât un poloboc.

Dar aşa-i obiceiul locului în săptămâna brânzei; să mănânci, să bei, să joci cracoveacul sau cira şi dacă te'nlănţui la un brâu, să strigi:

Câte fete sunt în joc
Toate-s strâmbe la mijloc.
Numai fetişoarea mea
E dreaptă ca secera.

In seara de lăsatul secului prin unele sate, cum ar fi Faraoanii din Cetatea-Albă, se pune o monedă într'o strachină cu făină şi se caută moneda cu gura, iar cel ce-o găseşte devine stăpân, dar şi înălbit de făină. In alte părţi, cum ar fi la Otac-Orhei, moneda se pune într'un vas cu apă şi trebue să fie ridicată numai cu buzele. Prin unele sate din judeţul Tighina copiii fac făclii din petece muiate în gaz şi colindă satul. Oamenii mai vârstnici adună grămezi de pae şi fac focuri în ogrăzi.

A doua zi, ca în toată ţara, este spolocania, când femeile fierb şi spală toate vasele ca să nu se „spurce" cu de frupt. Prin Valea Perjei, din Tighina, femeile în ziua întâiu şi a doua din post nu mănâncă nimic, iar a treia zi se duc la biserică, şi după rugăciune se servesc între ele cu prune fierte cu zahăr.

In mijlocul postului sau „miezul păreţilor", cum se spune prin Găvănoasa-Cahul, sau Zubreşti-Lăpuşna, gospodinele numără ouăle şi socotesc câte mai trebuesc strânse.

Cu două săptămâni înainte de Paşti se umple o farfurie cu pământ şi se seamănă orz sau ovăz şi de sărbători farfuria stă la loc de cinste pe masă, împodobită cu ouă roşii.

In sâmbăta Floriilor femeile fac pomeni la cimitir. Seara starostele aduce la biserică mlădiţe de sălcii pe care le împarte ca în ziua de Florii. Pe la Ordăşei-Orhei este obiceiul ca tinerii să bată prietenii pe spate cu ele, în semn de frăţie.

De Florii, când se întorc dela biserică, toţi creştinii duc mâţişorii acasă şi pun crenguţele la icoane, sub grindă şi'n grajd să apere vitele de boli. In Sadova, din ţinutul Lăpuşnei, numărul mâţişorilor indică numărul puilor ce-i va scoate cloşca, iar prin Dereneu-Orhei se obişnueşte a se anina în creanga de salcie o felie de slănină, care se face bună de a vindeca bolnavii.

Dacă răsădeşti salcie sfinţită şi se prinde, gospodăria va fi ferită de trăsnete. Pe la Pituşca şi Durleşti-Lăpuşna, pe la Cureni şi Cobusca- Nouă, Tighina, gospodarii când aduc vitele la iarmaroc le mână cu mlădiţa de salcie dela Florii, ca să ia preţ bun pe ele. Pe la Năduşita-Soroca, ţăranii fac un mormânt pe o tavă, pun o cruce deasupra şi seamănă orz. De Paşti acest mormânt, închipuind mormântul Domnului, se pune pe masă în timpul ospăţului.

Prin unele sate, în noaptea de Florii, fetele care au cântat în amintirea morţii lui Lazăr, se duc la pârâu şi dau drumul pe apă la câte o pană. Fata a cărei pană întrece pe toate, este aleasă „cumătră" şi'n ziua întâiu de Paşti va trebui să primească şi să ospăteze pe celelalte fete care-i aduc ouă roşii şi pască.

Miercurea seara din săptămâna patimilor flăcăii fac focuri cu pae sau, cum e pe la Curleni şi Cinişeuţi-Orhei, ung o roată cu gaz, îi dau foc şi o aruncă în vale de pe o culme de deal. Focurile acestea amintesc opaiţele din catacombele primilor creştini care sărbătoreau sub pământ patimile Domnului. Prin Costeşti şi Gârlea-Lăpuşna se crede că un copil născut în săptămâna patimilor va pătimi toată vieaţa.

Cetatea Hotinului

In săptămâna mare, miercurea şi vinerea nu se ară şi nu se seamănă, că-s zile seci şi nu răsare. Tot ce se seamănă între Florii şi Joia mare se udă cu apă sfinţită ca să crească mai bine. In acest timp se seamănă harbujii. In Sâmbăta mare, înainte de răsăritul soarelui, prin unele sate ca: Ruseni-Lăpuşna, Selemeţ, Vosnăşeni, Cobusca Nouă-Tighina, s'aprind focuri prin grădini ca să se cureţe pomii de omizi şi în poarta ogrăzii, ca să nu intre vreo boală. In Cobâlca-Orheiului nu se împrumută din gospodărie, ca să nu rămână sărac tot anul.

Nicăeri ca'n Basarabia nu se încrestesc mai frumos ouăle. Fetele mari trimit, prin fratele mai mic, cel mai frumos ou flăcăului drag. Dacă flăcăul primeşte darul şi după trei zile îl duce înapoi, e semn că se vor căsătorii. Dacă nu, fetele plâng şi plâng şi se supără cum se întâmplă cu cele din Ermoclia-Tighina.

In noaptea învierii fetele trag clopotele la biserici, crezând că astfel se vor mărita mai repede.

In Sâmbăta mare, ţăranii seamănă cânepă, în amintirea urzelii din care s'a făcută giulgiul în care a fost înfăşurat Mântuitorul când L'au pogorît de pe cruce. Spre seară se duc vitele la păşune, ca să fie sănătoase tot anul. Cum înserează se fac focuri în amintirea străjerilor ce-L păzeau pe Iisus. Cei ce au lucruri de furat le aruncă în foc, altfel numai cu acele lucruri vor rămâne în gospodărie.

Când gospodarii din Buşeuca-Orhei se duc la Inviere, lasă poarta ogrăzii deschisă ca să intre norocul şi binecuvântarea lui Dumnezeu. In noaptea aceasta se umblă cu „pocorniţele" prin sat, vestind Invierea, şi cântând „Hristos a'nviat". In Ordăşei-Orhei se face un foc pe o plută şi se dă drumul pe apa Răutului să alunece, să vestească Invierea Domnului.

Incep clopotele rar, să cheme credincioşii la biserică. I-o noapte liniştită şi răcoroasă. Din livezi se'nalţă tămâia florilor. Pe drum gospodinele şi gospodarii, în strae noui gătiţi, păşesc, încet, spre sfântul lăcaş. Femeile poartă legături cu: pască, ouă, slănină... La miezul nopţii uşile altarului se deschid şi preotul cântă: „Veniţi de luaţi lumină" şi strigă „Hristos a'nviat". Credincioşii răspund: „Adevărat a'nviat", iar vânătorii: „Epuri să'npuşc"...

Lumânările aprinse coboară cerul cu stele în biserică. Toată lumea se sărută. Aşa e în Basarabia: dela Inviere şi'n toate cele trei zile de Paşti, toţi se sărută, fie rudă, fie prieteni, fie necunoscuţi. Vorba cântecului:

Câte slute şi buzate
Toate se cer sărutate;
Săruta-le-ar pupăza
Când s'o coace coacăza.

După sfinţirea paştilor, se'ntorc acasă şi spun celor ce n'au fost la biserică: „Hristos a'nviat". Aceştia, coborând din pat, pun întâi piciorul pe un topor sau pe un obiect de oţel, ca să fie tari ca fierul şi oţelul. Prin Vărzăreşti-Lăpuşna, fetele mari se duc la fântână şi mişcă ciutura până o umple ca să se mărite mai degrabă.

In cele trei zile copiii umblă cu „Hristos a'nviat", ciocnesc ouă roşii şi primesc bani şi ouă. Ouăle primite dela „naşi" nu se amestecă cu celelalte, ci se păstrează un an.

Dacă se usucă, însemnă că n'are noroc cel ce le-a primit. Colindatul acesta cu „Invierea" îl întâlnim la Seliştea-Veche, Mileşti-Mici, Durleşti, Căpriana, Miclăuşeni, Ulmu, Şendreni-Lăpuşna, Ivancea, Brânzenii-Vechi, Ciocâlteni-Orhei, Cipileuţi-Hotin, Visoca, Sestaci-Soroca, şi'n alte sate unde sfintele sărbători răscolesc datinele.

In ziua întâiu de Paşti, la a doua înviere, preotul sfinţeşte o pască făcută din apă şi făină. Fiecare creştin sărută pasca simbolizând trupul Mântuitorului. După trei zile pasca se taie în bucăţele şi se împarte oamenilor. Câte-o bucăţică se dă la epe, ca să facă mânji frumoşi.

Cine mănâncă ouă în ziua întâia de Paşti, îl va durea splina. Sarea nu se atinge, ca să nu capeţi bube pe mâini.

Pe la Stolniceni-Lăpuşna, a doua zi de Paşti, copiii umblă cu „Hristos a'nviat" şi stropesc casele cu busuioc udat în apă.

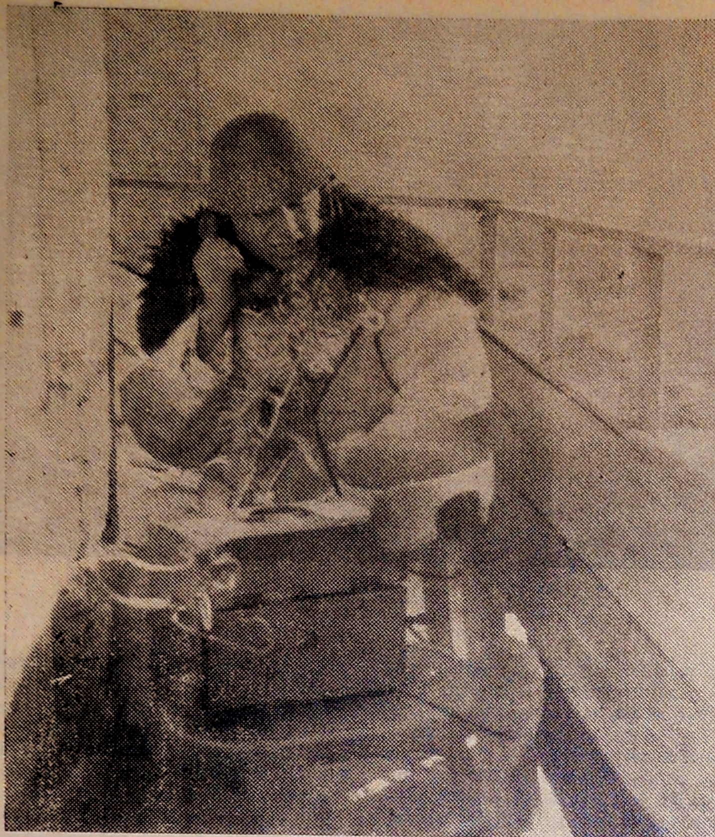
Preotul, după slujba de dimineaţă, înconjoară biserica de trei ori cu chipul Mântuitorului şi cu o pască numită „artus". Din această pască, făcută de biserică, mănâncă credincioşii ca să fie feriţi de boli. Pe la Căpriana-Lăpuşna se obişnueşte ca după slujbă, preotul şi corul şi oamenii cu icoanele să umble prin sat şi să iasă la câmp, rugându-se pentru roadă.

Prin oraşe şi târguri, în ziua întâi de Paşti, dimineaaţa, femeile dau vizite bărbaţilor; a doua zi bărbaţii dau vizite femeilor, şi, după obiceiul rămas dela ruşi, se sărută.

Toate cele trei zile de Paşti masa nu se mai strânge şi veselia nu se mai curmă. In odaia cea mare se adun oaspeţii. Pe masa lungă aşteaptă bucatele: şuncă aurie cu spinarea bătută în cuişoare, ca un arici, slănină afumată,

(Urmare în pag. 8)

Telefonist român de pază la Novorosisk

O INCURSIUNE PESTE OSKOL

Caporalul Gheorghe Vasile, din Batalionul de Pionieri al lt.-colonelului Manolescu, a străbătut, ca și camarazii lui, mii de kilometri prin coclaurii și viroagele Rusiei bolșevice. Cu vremea s'a obișnuit și cu locurile și cu oamenii lor. Nicăieri, de când trecuse Bugul, nu văzuse un petec de pământ asemănător acelui colț de rai care e Snagovul, de unde plecase să-și facă datoria. Cu cât se afunda mai mult, cu ai lui, în această țară, străină și uriașă, își dădea seama de frumusețea neîntrecută și bogăția țărișoarei lui, spre care se îndreptase dorințele lacome și hrăpărețe ale cutropitorilor de ieri și de totdeauna, dela Răsărit.

Uneori, sufletul îi era atât de plin de mândrie și inima îi svâcnea atât de puternic, încât, mărșăluind pe drumurile prăfuite al stepei, scapă așa, ca din întâmplare, câte un chiot larg, voinicesc, de huiau depărtările.

Superiorii, surprinși, întorceau capul râzând și-l întrebau:

— Ce e, Gheorghiță? Iar ai chef?...

— Iar, să trăiți! — răspundea el voios. Totdeauna am avut. Și cum să nu am? Mă gândesc și eu: nu știu cum va fi și ce va fi. Și nici nu vreau să știu. Dar un lucru știu bine: că în vecii vecilor, copiii si strănepoții noștri și toată lumea va pomeni că piciorul românașilor noștri a călcat pe-aici și l-am scuturat de chică pe Ivan.

Soarele trecuse de amiază și căldura copleșitoare părea să se mai înmoaie. Dinspre miazănoapte adia un vânt ușor, ca o părere, care mai mult stârnea praful decât răcorea. In tot cursul zilei, inamicul, svârlit dincolo de râul Oskol, nu dăduse, în acest sector, nici un semn de vieață. Pâlcurile de pomi de pe malurile apei, singurul loc unde

putuse crește, nu lăsau să se vadă nimic. Ici, colo, numai, printre golurile păduricii de pe malul drept al râului, se putea zări fâșia lată de apă, curgând potolită la vale și sticlind în soare ca argintul.

Liniștea asta, desigur, nu avea să ție mult. Ceilalți se pregăteau poate pentru o apărare dârză, sau chiar poate pentru o debarcare prin surprindere. Ai noștri, de asemeni, se pregăteau în vederea unei treceri a râului.

Caporalul Gheorghe Vasile — Gheorghiță, — cum îi spuneau toți, familiar — se gândea liniștit la toate acestea, curățindu-și arma și fluerând încetișor un cântec de-acasă.

— Mai fraților, — zise el camarazilor din preajmă — îmi spune mie inima că în noaptea asta o să am de lucru...

Nici nu termină bine vorba și s'a pomenit chemat la ordine de sublocotenent, comandantului plotonului. Când s'a înapoiat, peste câteva minute, spuse hotărît:

— Nu mă înșeală pe mine inima niciodată. La noapte facem o incursiune. Cine merge cu mine?

Camarazii n'au așteptat să-i întrebe a doua oară. Cine nu s'ar fi dus cu el, ori unde, în orice misiune, fie cât de grea? Norocul, priceperea, voinicia și curajul îl ocrotise întotdeauna.

— Stați, — zise el, râzând — pe toți nu vă pot lua. Imi trebue numai patru inși, care vor trece cu mine râul, în barcă.

Și-a ales apoi patru soldați, dintre cei mai destoinici și mai încercați.

— Și-acum, să ne facem pregătirile, ca să nu ne facem de baftă!...

Gheorghiță se pricepea de minune în meseria vâslitului. Vara, la Snagov era barcagiu iscusit și câștiga bani buni. De aceea, făcu el singur alegerea bărcii, înfășură lopețile cu cârpe, ca să nu clipocească prea tare în apă și dădu toate sfaturile de cuviință celor care-l însoțeau.

Către seară au dus, pe ascuns, barca la malul apei, au pus în ea armele și muniția trebuitoare, și, după ce au mâncat, au tras un pui de somn epurește, până ce noaptea avea să-și lase întunericul ocrotitor. Când s'a deșteptat, era tocmai bine de pornit; cerul se acoperise între timp de nouri groși. Peste întinderi plutea o tăcere de moarte. Nu se auzea decât șușuitul pomilor scuturați ușor de vânt. Gheorghiță, vesel și glumeț, în clipele de răgaz, era acum tăcut și serios, ca totdeauna când avea o misiune importantă de îndeplinit.

— Știm ce avem de făcut — zise el în șoaptă către camarazi. Cine are vrea nelămurire, să mă'ntrebe încă odată. Pe drum însă nicio vorbă. Fiți cu ochi'n patru. Și acum, cu Dumnezeu înainte!...

Și-au făcut cruce, apoi au pus barca pe apă, în liniște, și-au pornit. Vâslind cu băgare de seamă, au ajuns, în câteva minute, la celălalt mal, fără să fie simțiți de nimeni.

Până aci mersese bine. Nici de aici încolo poate că nu avea să fie mai rău. Au legat barca bine de un pom de la mal și au pornit mai departe, pășind ca pisicile. Erau numai ochi și urechi. Orice neglijență, orice zgomot cât de mic, ar fi putut să-i trădeze și să-i piardă.

S'au strecurat, ca niște vedenii, printre pomi, s'au târît ca șerpii, au ascultat, și-au întipărit în minte toate amănuntele. Au trecut astfel ore întregi pe nesimțite. Nici nu mai știau de când pornise și câtă vreme trecuse, Putea să fie miezul nopții, sau chiar mai târziu. In orice caz, înainte de a începe să se lumineze de ziuă, trebuiau să se întoarcă.

Intr'un târziu li s'a arătat privirii o ieșitură de pământ ca o movilă. Gheorghiță a ghicit numai decât ce poate fi.

A făcut un semn și, culcați la pământ cum erau, s'au strâns ciorchine, unul lângă altul. Le-a șoptit, pe rând, tuturor, la ureche:

— Asta e o cazemată inamică. S'o ocolim.... Și-au ocolit-o, târându-se. Nu departe însă, la câțiva zeci de metri, lângă un bordei, au zărit un pâlc de oameni .Erau câțiva soldați inamici. Pe cât se părea, stăteau la masă.

—Drăguții de ei — se gândi Gheorghiță — numai noaptea pot mânca și ei liniștiți. Satana să-i aibe în pază !...

S'au depărtat apoi și de locul acesta. Trebuiau să se întoarcă. Era târziu. In curând aveau să se reverse zorile. Cele ce văzuseră erau deajuns deocamdată. In spatele lor se întindea un dâmb plin de răchită. Pe acolo aveau să se întoarcă spre malul apei, la locul pe care și-l întipărise în minte. La un moment dat, nu se știe cine a călcat pe un vreasc uscat, împiedecându-se și făcând sgomot. Și deodată au început, prin întuneric, împușcături.

Imediat patrula noastră s'a împrăștiat, ținându-se totuși unul după altul, în aceeași direcție, către mal.

Când au ajuns la barcă, erau lac de sudoare Nu mai era timp de pierdut. Fuseseră descoperiți. Focul ucigător se întețise. S'au asvârlit în barcă și au vâslit către celălalt mal. Când și când apa plescăia de loviturile gloanțelor. Totuși norocul i-a ajutat și au ajuns cu bine la malul opus. Aci le-a ieșit în întâmpinare sublocotenentul.

— Cum a ieșit camarazi?

- - Totul bine, domnule sublocotenent.

— Sunteți toți? Nu e nici o pierdere?

— Precum vedeți. Ne-am întors toți cinci...

— De unde cinci? Eu nu văd decât patru...

In adevăr, nu erau decât patru inși. Gheorghiță simțea că-i vine amețeală. Cum nu băgase de seamă? Luați sub focul inamic, învăluiți în întunericul nopții și grăbiți să treacă apa, nu observase că unul dintre ei rămăsese în urmă și nu fusese luat în barcă.

— Domnule sublocotenent, spuse Gheorghiță îndurerat, asta nu pot să mi-o iert. Eu sunt vinovatul. Mă'ntorc să-l aduc...

— Nu se poate Gheorghiță! Ați fost descoperiți. Uite, rușii trag de zor. Cred că nici n'apuci să mai ajungi la malul celălalt.

— Domnule sublocotenent, lăsați pe mine. Mă descurc eu singur...

— Nu se poate! Nu vreau să am în loc de o pierdere, două...

— Domnule sublocotenent! Vă rog cu lacrimi în ochi, e tocmai prietenul meu cel mai bun...

După multe stăruinți, ofițerul s'a lăsat înduplecat.

— Grăbește-te, însă, că se face ziuă — spuse el — și fii cu băgare de seamă...

Și caporalul Gheorghiță a pornit din nou să-și salveze camaradul. Ceilalți au stat ascunși la malul apei, într'un adăpost dintr'un pâlc de pomi și l'au așteptat. Toți își făcuseră cruce, rugându-se pentru întoarcerea cu bine a celor doi. Erau copleșiți de nerăbdare și emoție, numărând clipele care păreau cât un veac.

N'a trecut însă mult și barca s'a zărit venind către malul nostru. Se vedeau în ea două umbre. Așa dar, camaradul rătăcit fusese găsit. Bolșevicii însă îi urmăreau cu foc violent. Dumnezeu însă le-a ajutat și s'au întors sănătoși.

In drum spre postul de comandă, povestind ofițerului întâmplările prin care trecuseră Gheorghiță se întoarse către camaradul pe care-l salvase și-i spuse cu supărare prefăcută:

— Fie, măi Istrate, că ne-o făcuși! Te-ai rătăcit de noi, ca un pui de cloșcă. Altădată nu mai pupi tu incursiune, măcar de-ai cădea în genunchi!

MATEI GHIMBĂȘANU

OBICEIURI DE PAȘTI IN BASARABIA

(Urmare din pag. 7)

curcani rumeniți și cu picioarele împodobite în hârtie creață, găini fripte și miei bine prăjiți și pipărați, salată de ouă cu grâușor și hațmațuchi și cozonaci înalți de jumătate de metru, gătiți cu bomboane și frunze verzi. Intre galonul cu vin și beșica cu zubrovcă stă găvănoșelul cu hrean înroșit cu sfeclă. Se mănâncă și se bea. Și tot mereu alți oaspeți vin. Apoi, deodată, în cerdac țipă un clarinet și boldorosește o darabană. Lăutarii sunt primiți în casă cu mare bucurie. Lăutarii își văd de meseria lor, iar gospodarii de mâncare și băutură, iar când se cântă de joc, împrejurul mesei brâul e gata. Bătrâni și tineri se prind să facă plăcere picioarelor. Și unul mai șugubăț, râzând cu'n colț de gură, cu stânga după gâtul fierbinte al vecinei, strigă, tropăind apăsat:

Unde joacă frumosu
Inflorește troscotu;
Unde joacă urâtu
Mucezește pământu.

Iar altul își arată arama:

Bate neică din opincă
Nu căta că'n joc se strică
Că-i jupui gâșteli
Și ți-i face alteli.

Zilele Paștilor fug, ca umbra când dă soarele. Au fost mese, a fost horă, a umblat scrânciobul. Iar în seara treia, când jocul se sparge, hurtașii, în înserarea primăverii, amețiți de dragoste, cu florile livezilor în suflet, pornesc prin sat cu lăutarii după ei, în cântec de dor:

Urâtul unde costește
Tot plouă și viscolește.
Dragostea unde s'adună
Tot soare-i și vreme bună,
Poți să strângi fânul pe lună.

Peste mirezmele nopții cerul înstelat desfășoară maramă luminoasă. Și din pădurile Nistrului vine răcoreala isvoarelor, ca o împrospătare creștină.

Major în rezervă D. IOV

INTR'O NOAPTE DE PAȘTI

După ce coborî din vagon Ștefan Eremia rămase câteva clipe nehotărît pe peronul gării. In nervi simțea huetul roților de fier, ca niște sârme de telegraf. Smeul de foc care-l purtase în goană năprasnică din Capitală, se odihni puțin, pufnind nărăvaș din nări, apoi își reluă drumul, mistuindu-se în noapte, să-și potolească neastâmpărul pe linia din susul Moldovei.

Aici, Ștefan trebuia să adaste formarea micului tren ce avea să-l ducă la poalele munților, într'un cătun singuratic unde vroia să se repauzeze de zilele Paștelor. Intârziase ca deobiceiu, când era vorba să-și acorde o plăcere persoanei sale. Ziarul ce-l conducea îl reținuse cu ghiare nesățioase până în ultimul moment, parcă nu se îndura să-l elibereze nici în aceste creștinești sărbători.

Cu gândurile răvășite de o neașteptată răscoală, el pipăi cu pași nesiguri lespezile roase ale peronului, încercând să regăsească urmele lăsate de mersul sprinten de altă dată, să recunoască din colbul vremii colțișoarele uitate, știute numai de el, în acest loc de răscruce a vieții lui. Uite, colo, deasupra gangului de ieșire, același ceas mare, cu două cadrane, îl privea din dulăpiorul cenușiu, ca pe o veche cunoștință.

— Bine-ai venit la noi, părea că-i spune bătrânul orologiu. De atâtea ori mâinile mele ți-au indicat înfrigurării tale, ora venirii trenului, ora plecărilor!

— Te-am uitat, bătrâne Cronos, — gândi călătorul înnoptat. — Deabea acum îmi amintesc de tine, ca o mustrare, în noaptea asta, când sunt numai în trecere pe aici. Știu bine că n'ar fi trebuit să fie așa, dar n'am ce face; măsura rotițelor tale nu mai recheamă timpul pierdut. E prea târziu.

După cadranul de cristal, lumina lăuntrică se însufleți ca un obraz îmbujorat, fixându-l într'una. Ceasul îi făcea semn dojenitor din deget.

Bătrânul martor din gara plecărilor și a sosirii tinereții lui, avea dreptate să-l certe. A trebuit să treacă atâția ani ca să poată înțelege graiul lui de zodiac. Ce târziu devin oamenii înțelepți, — ce târziu ni se desvălue tâlcul lucrurilor din jurul nostru.

Deși trenul îl debarcase ca pe un simplu călător într'o gară de provincie, orologiul îi amintea în noaptea asta desferecătoare de taine, că nu este o gară oarecare, unde poți aștepta indiferent trenul următor, ci însăși gara orașului natal. Nu era o potriveală întâmplătoare, ci mâna destinului poruncise. Trebuia să mai treacă odată pe aici, să-și revizuiască dosarele copilăriei, să simtă în profunzime chinul înstrăinării lui.

Cei câțiva oameni pe care-i văzuse la sosire, plecaseră de mult. Nimeni nu-i zâmbise; nici o figură cunoscută nu întâlnise, nici în restaurant, nici măcar în hamalii de pe peron. Desigur, în oraș de asemenea, toți oamenii lui se schimbaseră, numai lucrurile se aflau la locul lor cu statornicie, priveghind zădărniciile.

Ștefan aspiră cu nesațiu aerul jilav de primăvară. Se simțea în natură, ca și printre oameni, atmosfera sfântă a nopții de înviere. Arătătoarele ceasului mergeau cu gravitate către ora așteptată a miezului de noapte, când avea să se deschidă cerurile și pământul, iar credincioșii vor simți fâlfâind deasupra capetelor descoperite, aripile dumnezeirii.

Intodeauna Ștefan adora cu fanatism singurătatea, simțindu-se nespus de bine cu lumea din el, dar acum simți cu înfiorare că îl apasă greu izolarea de aici, că niciodată n'a dorit mai viu tovărășia semenilor. Străin și singur în noaptea de Paști, tocmai în gara primelor amintiri, asta era o suferință nebănuită, o surpriză dureroasă ce-l copleșea.

De acolo, din dosul gării, începea bulevardul străjuit de verdeață, cu castanii bătrâni, pe scoarța cărora se mai păstra, desigur, urmele de briceag ale ștrengarului de odinioară. Acolo, printre casele mărunte fusese și cuibul lui, din care nu mai rămăsese nimeni. De acolo și-a încercat el, an cu an, tăria aripilor, până ce într'o zi și-a luat cu totul sborul, ne mai uitându-se înapoi.

Doamne, cum de și-a închipuit el că va rămâne indiferent pe peron, până la trenul următor, că nu-l va frige pământul sub picioare?!

Barem, dacă ar fi sosit mai devreme, să fi colindat câteva ceasuri prin ulițele dragi; să fi întâlnit vr'o ființă cunoscută; atâta atenție merita orașul copilăriei lui.

S'ar fi aflat, în această noapte, în ușa bisericii de odinioară, — ar fi luat lumină din lumină, sfințită a preotului,, ca orice creștin adevărat, — ar fi ascultat emoționat vocile tinere ale corului, slăvind în văzduhul de primăvară pe Cel care a înviat din morți, biruind moartea și dăruind viață celor din mormânturi.

Minunea aceasta, de bunăseamă, s'a săvârșit și aici în singurătatea gării mărginașe, scoțând la viață amintirile din mormintele vremii.

Iată, lespedea trecutului s'a dat la o parte și din genuni se înalță făptura luminoasă care i-a întovărășit visurile adolescenții, fata aceea bălae, cu ochi de cer, ce crezuse atât de nemărginit în el!

Mioara!

Dintre sfărămături ea singură apare astăzi atotbiruitoare, parcă s'ar fi despărțit ieri. Nu poartă în priviri fulgere de ură, nici dojană, ci o nespusă milă pentru el. Simte că prietenul dus, sub masca aparențelor, a rămas mereu în viață un nefericit besmetic. Cum de a uitat-o atât de ușor, cum de s'a desprins atât de repede de toate bucuriile trecutului?

Ștefan Eremia își trecu aiurit mâna pe frunte. Toate erau ciudate aici, parcă ar fi căzut dintr'o planetă.

— Vedenii, am început să am halucinații, mormăi el, plimbându-se nervos. Desigur, noaptea aceasta este într'adevăr fermecată, — sau poate hătrul acela de orologiu e vreun vraciu ce-mi face descântece. De când am venit nu-și mai ia ochiul roșu dela mine.

Arătătoarele ceasului se uniră acum, acolo sus, vestind miezul nopții, ca o săgeată poruncitoare drept spre cer. Dinspre oraș veniră svonuri de clopote, amintind lumii biruința cea mare a Fiului Dumnezeesc.

Un om din serviciul gării, un umil acar, se opri lângă el, se descoperi și își făcu pios semnul crucii. Apoi, adresându-se lui Ștefan, îi spuse cu proaspătă bucurie:

— Hristos a înviat!

— Adevărat a înviat!...

Omul plecă apoi la treburile lui, lăsându-l tulburat în mijlocul peronului. Ii vorbise un om sărac cu duhul, un frate întru creștinătate, și faptul acesta îl emoționa nespus. Ceasul râdea din cadrul lui suspendat, ca o lună de aur.

Ștefan simți nevoia să-și scoată și el pălăria, să se plece cu umilință în fața atotputerniciei dumnezeești, ea singură biruitoare peste vremelnicii și deșertăciuni. Pătruns până în adâncul sufletului de o lumină tainică, ne mai simțită, se închină așa cum nu i se mai întâmplase până atunci:

— Doamne, iartă-ne pe noi păcătoșii!

I. VALERIAN

RUGA DE PAȘTI

Tu care-ai coborât la rând cu anii
Și-ai poposit pe drumuri de păcat,
Și singur în grădina Ghetsimanii
Paharul morții blând ai deșertat.

Tu care-ai îndurat și-ai suferit
Și fruntea Ți-ai plecat-o în țărână,
Care-ai sburat cu sufletul în mână,
Isvor de viață fără de sfârșit...

In fața Ta o lume azi se 'nchină
Și jertfa Ta de-apururi prea măresc,
Pe ramul verde alte ramuri cresc,
Și freamătă amvonul de lumină.

Coboară doamne azi ca și-altă dată
Ne mângâe cu mâna ta durerea,
Tot mai senină fă-ne Tu 'nvierea
Și inima din noi tot mai curată.

In iarba care crește pe ogoare
Din mila Ta, din harul Tău divin,
Stropită cu surâsuri mari de soare,
Din cerul Tău ca lacrima senin,

Fă să tresalte bucuria iară
Și voe bună iarăși pe pământ,
In suflete trimite-o primăvară,
Și peste țara noastră duhul sfânt.

CONSTANTIN SALCIA

Ce soartă îl așteaptă

Un tânăr muncitor, obosit de lungul drum ce-l făcuse peste zi, se abătu pe 'nserate la o moară, vrând să ceară găzduire pentru noaptea. Intră în moară, dar nu întâlni pe morar sau pe alt cineva. Privi în toate părțile, trase cu urechea, dar nu zări pe nimeni și n'auzi niciun glas, niciun sgomot.

Mai făcu câțiva pași, când ce-i fu dat să vadă! Pe masă stăteau mai mulți galbeni.

Dintr'odată, duhul răului și al ispitei îi șopti la ureche: „Pune mâna pe banii aceștia, că nu e nimeni să te vadă Nu uita zicătoarea: „bate fierul până-i cald".

Insă îngerul său bun îi șopti la urechea cealaltă: „Nu săvârși o faptă rea și nu te atinge de banii aceștia, căci nu te așteaptă sfârșit bun!".

Tânărul ascultă de sfatul din urmă, însă se simți străbătut de fiori puternici și aproape fără să-și dea seama fugi din moară, alergând și nu se opri decât în vârful unui deal, unde se culcă și dormi până a doua zi.

Când se deșteptă din somn și își îndreptă privirile în sus, fu îngrozit de ceea ce văzu. Tânărul muncitor dormise sub ștreang, fără să fi bănuit măcar așa ceva.

„Iată unde aș fi sfârșit", — zise el mulțumind lui Dumnezeu, că l-a ferit de ispită — „dacă ascultam de duhul rău și furam banii dela moară".

Paza românească pe malul Mării Negre

ŞOIMII AVIAŢIEI ROMÂNE

Era ora patru dimineaţa. In copacii şi stufişurile grădinilor sărace a înflorit promoroaca. Treceam cu automobilul pe lângă colibele scunde şi pe lângă mormanele de ruine pe uliţa îngheţată în direcţia aeroportului unde se afla aviatorii români de vânătoare. Totul este înveşmântat în alb. ca o delicată acuarelă japoneză şi înfăşurat în ceaţă şi ger. Femeile satului aduc apă dela fântâni. Sunt înfăşurate în resturi de uniforme vătuite de soldaţi sovietici, având în picioare pâslari greoi şi poartă mantalele îmblănite cu cojoc şi cu căciuli mari pe urechi. Din coşurile căsuţelor iese fum albicios care se înalţă sub formă de suluri drept spre cerul îngheţat. Se văd pretutindeni camioane grele militare.

Ieşim din sat pe câmp. Zărim avioane arse, care par cadavre imense de păsări preistorice, înălbite de zăpadă; sunt avioane bolşevice distruse de aviaţia română şi germană.

Avioanele elegante de vânătoare sunt aşezate în semicerc. In jurul lor aleargă făcând pregătiri de plecare mecanicii, monteurii şi alţii. Suspinele motoarelor umplu atmosfera.

Automobilul nostru s'a umplut de zăpadă. Am ajuns la postul de comandă. Coborâm în cazemată pe scara abruptă. Inăuntru este o căldură plăcută. O sobă de teracotă duduie într'un colţ. Comandorul ne întâmpină cu cordialitate şi începem să discutăm imediat detaliile sborului viitor.

O încercare de spargere în stil mare a frontului de către bolşevici, cu tancuri şi cu unităţi importante de cavalerie, a fost reperată de către avioanele de recunoaştere. Starea atmosferică este excepţional de defavorabilă. S'a anunţat de serviciul meteorologic o pătură groasă de nouri, vizibilitate micşorată şi uneori ceaţă. Cu toate acestea inamicul trebue imediat atacat în poziţiile sale de luptă. Orice pierdere de timp ar putea să periciiteze situaţia infanteriei noatre aflate în toiul luptelor. Aviatorii de vânătoare trebue să asigure paza bombardierelor. S'a făcut împărţirea rolurilor. Ieşim afară din cazemată. Printre avioane se mişcă intens camioanele cu benzină. E o muncă aspră pentru personalul terestru al aeroportului expus crivăţului. Catalizatoarele fac sgomot înăbuşit.

Primul lanţ de avioane este gata de plecare. Steaguri albe de zăpadă se ridică în urma lor. Atmosfera este încărcată de zumzăitul lor. Rând pe rând păsările se ridică şi dispar în cenuşiul lăptos al cerului de iarnă. Intre timp camioanele cu benzină aduc lichidul preţios şi se încarcă muniţiile în avioane. Urmărim lupta cu receptorul dela postul de comandă. Aviatorii de vânătoare pleacă imediat după bombardiere. Ascultăm rapoartele, date prin radio:

— „Am ajuns bombardierele noastre. Am sburat peste poziţiile noastre şi am ajuns în sectorul comandat... Zburăm la trei sute metri înălţime şi vizibilitatea este dificilă... Sub noi, pe şosea, o coloană nesfârşită... Sunt tancuri şi camioane cu benzină... Observăm cavaleria şi infanteria... Primul val al bombardierelor noastre atacă... Bombele cad exact pe şosea... Jos e panică şi inamicul aleargă în toate părţile să se salveze... Tancurile ard... Caii aleargă înspăimântaţi pe câmpuri. Bombele cad mereu pe şoseaua plină de oameni, animale şi material... Şiruri de camioane ard... Bombardierele noastre se reîntorc. Sburăm pentru paza lor până la liniile noastre... Bombardierele se apropie de aerodrom... Am ajuns... Sburăm înapoi... Atenţie, cavaleria s'a strâns din nou pe câmp... Viraj la stânga, atac dela mică distanţă cu armele de bord... Primele avioane au ajuns la inamic... Picaj... S'a tras în plin... Ne ridicăm iarăşi şi observăm cu acest prilej caii înebuniţi de groază, fără călăreţi. Jos este iadul cu adevărat... Incă odată repetăm atacul... Ce se aude?... Atenţie, avioane inamice din dreapta... Strângem rândurile... Pilotăm spre inamic... Sunt opt avioane bolşevice de vânătoare... Incearcă să se înalţe deasupra noastră, dar nu reuşesc ei, ci noi... Atacăm... Vânătorul inamic caută să scape... Conducătorul grupului nostru nu-l părăseşte niciun moment.. L-a lovit... Fum negru iese din el... După o explozie formidabilă cade jos... Viraj la stânga, fiindcă deasupra crângului se găsesc alte avioane inamice.. Un bolşevic pleacă din cercul lor şi vrea s-o ia spre casă... Mă ţin după el... Se întoarce şi trage, dar era prematur... Imi apare drept în ţintă... O salvă de foc... Se clatină... Un steag alb şi lung din explozia benzinei.... Incepe focul şi-l prăvăleşte în prăpastie.... Imi ajung camarazii, sburăm împreună deasupra liniilor noastre.

Cu obrajii remuneţi de emoţie, ieşim dela postul de comandă. Ascultarea luptelor vânătorilor noştri este ciudat de vie. Aerul de iarnă ne face bine. Zăpada scârţâie sub picioare. Ne ducem pe aerodrom. Bombardierele române se pregătesc de sbor. Camioanele cară bombe, care sunt amenajate în interiorul avioanelor. Pe lângă ele, piloţii în haine de piele. Sunt figuri tinere şi energice. Salută surâzători. Ştiu să arunce din picaj bombele direct la ţintă. Sunt trimişi pretutindeni acolo unde sunt tancuri, cazemate, poduri, gări şi fac o muncă exactă. Modul lor de luptă are nevoie de o sănătate de fier şi de capacitatea rapidei percepţiuni şi a unei hotărîri fulgerătoare. Se face o selecţie chiar printre aviatorii tineri. Sunt şoimii aviaţiei române.

Prin ceaţa cerului de iarnă se zăreşte primul grup de aviatori de vânătoare care se întorc. Aterizează primul avion. Victorie aeriană! Reîncepe mişcarea pe aerodrom. Se aruncă în sus căciulile. Aterisează şi al doilea avion. Apoi, rând pe rând, păsările se aşează la locurile lor, toată lumea se strânge în jurul avioanelor sosite, piloţii se întorc cu figuri surâzătoare ,în care se mai văd urmele încordării din timpul luptei. Dau raportul comandantului unităţii, între timp alte avioane se pregătesc de plecare şi aleargă sgomotos. Păsările reîntoarse sunt controlate din nou, sunt proaspăt aprovizionate cu uleiu şi benzină, iar armele de bord primesc muniţie nouă.

Luăm masa de prânz cu piloţii sosiţi din luptă. Popota este instalată într'o casă părăsită, unde e întinsă o masă lungă. Dejunul se compune dintr'o ciorbă deasă şi dintr'o friptură gustoasă, la care se adaugă şi o bună dispoziţie. După masă o ţigară bună, apoi, afară, pe aeroport.

Fac o vizită aeroportului. Găsesc avioane gata de luptă şi de toate tipurile: de vânătoare, bombardiere pentru picaj. avioane de patrulare şi observaţie, bombardiere uşoare, distrugătoare, etc.

Zilnic se depune aci o muncă imensă de care puţini îşi dau socoteala. Dela comandor până la ultimul om s'a făcut o precisă diviziune a muncii. Un organism complicat lucrează în condiţiuni grele. Avioanele atât de sensibile şi atât de preţioase au nevoie de îngrijire perfectă. Dela comandor şi pilotul de luptă, până la ultimul soldat terestru, fiecare participă la succesele uniăţii. Se munceşte aci de dimineaţa până seara târziu.

Ne-am reîntors în sat spre seară. După o masă substanţială ne-am dus în grabă la teatru. Un teatru pentru front. O sală lungă cu scaune şi o scenă mică. „Soldaţii joacă pentru soldaţi", spune programul. Publicul este format din aviatori români şi germani, infanterişti şi tanchişti. Dau reprezentaţii şi o grupă de ucrainieni. Cântă şi dansează. Au un public recunoscător. Cântecele populare s'au refugiat pe scenă, după ce au fost cântate de popor, aşa cum s'a întâmplat şi cu frumoasele costume naţionale, înlocuite cu urâtele haine uniformizate ale „proletarilor".

După spectacol ne-am adunat cu câţiva aviatori de vânătoare la un pahar de vin. Avem ocazia să gustăm ospitalitatea legendară a românilor şi camaraderia aviatorilor. Avem ţuică şi vinuri din ţară. Se povestesc din lupte sau amintiri de acasă. Ne întoarcem târziu noaptea acolo unde suntem încartiruiţi. Pe şoseaua principală se scurg şiruri de camioane fără întrerupere, iar la gară trec trenuri fără sfârşit. Astfel am petrecut o zi la aviatorii români de vânătoare.

IOSEF STROBACH

VASELE DE ASALT ITALIENE

Torpilele italiene lansate de vasele de asalt pot opera atât de deasupra apei cât şi în apă, iar la prora lor au din plin material explosibil, ca şi materialul necesar pentru plutit la suprafaţă. Echipajul constă dintr'un ofiţer sau subofiţer sau marinar. Cei doi „oameni torpilă" sunt recrutaţi din voluntari primiţi din toate armele marinei, iar cursurile pe care le urmează aceştia, până în momentul în care sunt folosiţi în vederea unei acţiuni, sunt lungi şi grele. Echipajul acestei mici unităţi navale se ajută într'o armonie mai desăvârşită decât ori unde, urmând să acţioneze din proprie iniţiativă, neputând comunica decât prin semne în timpul operaţiunilor.

In ce priveşte tactica lor de luptă se subliniază faptul că „torpila" nu este lansată decât în clipa când obiectivul este bine determinat. Apoi, odată lansată, torpila este îndrumată de cei doi oameni care alcătuesc echipajul şi care la rândul lor aruncă torpilele propriuzise, ce funcţionează după un mecanism automat.

Descrierea ce se face în presa germană cu privire la un atac din portul Alger arată că noua unitate de luptă a marinei italiene nici nu atinsese încă barajul portului inamic şi exploziile, însoţite de coloane uriaşe şi bucăţi din vasele torpilate, se şi auzeau până la o anumită distanţă.

Bacuri împotmolite mărturisind dezastrul bolşevicilor la Novorosisk

AMINTIRI DELA SEVASTOPOL

Să tot fi cântat, pentru a doua oară, cocoșii prin ogrăzi, când m'am trezit dintr'un somn iepuresc. Pe mare, nimeni nu doarme ca lumea. Intre carturile de serviciu, marinarii amăgesc oboseala doar cu toropeala. Gândeam cu jind la tihna acelor ceasuri timpurii ale dimineții, când somnul este atât de dulce într'un așternut moale. Pe gura tembuchiului, prin care ies pe punte, un aer posomorît de noapte întunecoasă, rece și umed, îmi scutură mădularele.

Distrugătorul alerga năvalnic în întunericul nopții. Zadarnic mă trudesc să cuprind undeva în zare profilul pământului, pe care am început să-l doresc.

La posturile de pe punte, toată lulumea se schimbase, afară de Roșică, cum îi spun marinarii comandantului. Il găsesc stând tot de veghe — asa cum l-am lăsat cu ceasuri în urmă — alături de timonier, care la intervale regulate tălmăcește în grai indicațiunile de drum ale busolei. In misiune, un comandant nu știe ce-i aceea odihnă.

Privesc în lături Formația convoiului era alta. De câte ori s'o fi schimbat în cursul nopții? Zorile se trudesc să mijească. Ai spune chiar că între lumina zilei ce se anunță și întunericul nopții alungat, se dă o luptă în toată regula.

Pe nesimțite convoiul a ajuns în apropierea coastei. S'a încropit de ziuă. Un fâlfâit de aripi și apoi altul spintecă văzduhul și pescărușii anunță apropierea coastei. In zare a început să se profileze țărmul. Regret de a nu avea aripile pescărușilor ce ne-au iesit în întâmpinare, să ajung mai repede la uscat.

Navele de escortă au început a naviga în zig-zag și o puternică formație de avioane completează siguranța convoiului. In fund de zare se disting din ce în ce mai bine înălțimile acoperite de zăpadă ale munților. Intrarea în apele Crimeiei întețește supravegherea, mai ales aceea a artileriei distrugătorului. La comanda artileriei: Căpitanul Nae Băleanu, lt. Tudorică, aspiranții Aurel Predescu și Gh. Scurtu sunt siguri de tunarii lor

Prin lentilele binoclurilor ai putința să distingi pe țărm urmele războiului. Ruinele orășelelor de pe coasta Crimeiei spun mai mult decât ai fi crezut vreodată Și astfel nerăbdarea ne duce parcă mai grabnic în Sevastopol. Din depărtarea mării ai prilejul să zărești din ce în ce mai bine un oraș fărămițit de dealuri, ascuns între ele.

Viteza a fost micșorată și convoiul pătrunde prin intrarea temutului port-fortăreață din Marea Neagră. In stânga, un fort de piatră în toată regula, rânjește hâd. Așa l-a transfigurat bombardamentul aviației. In dreapta, printre case mari și mici distruse, singure turlele unei biserici mai stau în picioare.

Profilul navelor de escortă și al celor escortate se scaldă leneș în apa liniștită a golfului Severnaia, bazinul principal al fortăreței Sevastopol. De jur împrejur pustietate Totul e la pământ. Cheiurile reprezintă mormane de fierărie, moloz, iar pe ici, pe colo distingi frânturi din nave scufundate. Printre altele, stau astfel cuminți la fund crucișetorul „Tscherwona-Ukraina" și un distrugător sovietic.

Inainte chiar de a pune piciorul pe uscat, ai putința să te convingi de eficacitatea bombardamentului aviației asupra portului Sevastopol. Până și stâncile proteguitoare ale portului natural s'au prăvălit din înaltul lor. Ascundeau aceste maluri de piatră, săpate în ele, nenumărate cazemate, care astăzi sunt îngropate de bolovani enormi.

După un urcuș greoi al unor maluri a căror înălțime te înspăimântă, pășești în Sevastopol, orașul fortăreței rusești din Marea Neagră.

Oraș vârstnic cu străzi întortochiate, fără prea mari pretențiuni de urbanistică modernă. In schimb case particulare și vechi edificii publice de toată frumusețea Așa cel puțin trădează zidurile rămase.

Intr'una din piețele centrale ale urbei, în fața bisericii catolice cu acoperișul distrus, în mijlocul străzii, un șir lung de tramvaie părăginite, completează tabloul sumbru al unei așezări omenești greu încercate de războiu.

Colindând dela un capăt la celălalt Sevastopolul te poți lesne convinge că odinioară a fost un oraș cu o înfloritoare stare economică. Alături de eleganța arhitecturală a epocii, întâlnești mizeria practică" a locuințelor în comun de proveniență proaspătă și cunoscută.

Tot ce a fost frumos în acest oraș a aparținut trecutului. Clădirile noi, „blocurile" ridicate de regimul sovietic au în ele ceva îmbâcsit, ceva fără gust. Bunăoară „Căminul Proletarilor" din centrul Sevastopolului, nu-i altceva decât o hardughie cu mai multe caturi, cu balcoane strâmbe din tablă, cu ferestre de celulă, cu scări înguste și camere întunecoase.

Vechile edificii publice, mai ales bisericile, sunt adevărate monumente de artă.

Tot ce a fost odinioară Sevastopolul, astăzi nu-i decât ruină. Efectele armelor de războî n'au fost atât de dezastruoase. In schimb focul pus intenționat de trupele roșii în retragere a pustit totul.

Pentru a-și da oricine seama de ceea ce reprezintă distrugerea Sevastopolului, este nimerit să spunem că dintr'un oraș care odinioară adăpostea câteva sute de mii de suflete, n'au mai rămas în picioare decât patru sau cinci case.

Sevastopolul e un oraș care nu se va reface nici în douăzeci de ani.

Ceea ce interesează în mod deosebit la Sevastopol, este situațiunea geografică a acestuia care a făcut din el o formidabilă fortăreață.

Natura a creiat acest colț al Crimeei parcă intenționat, ca el să slujească unei strașnice fortărețe. Coasta la Sevastopol domină departe largul mării. Mâna omului a intervenit și ea. Fortăreața s'a săpat în stânci și s'a ridicat pe dealul Malacow.

Aci la Sevastopol s'a mai dus un războiu la 1854 și s'a câștigat o mare bătălie în 1942, prin cucerirea lui de către trupele române și germane.

Gândul îmi aleargă către Kersones unde pâlcul de cruci al cimitirului ostașilor noștri străjuește somnul mândriei românești.

Au și dreptul să fie mândri pentru că au cucerit cu prețul jertfei lor și au îngenunchiat una dintre cele mai gigantice fortărețe ale lumii: Sevastopolul.

ION LUMEZIANU

Marinari români în misiune pe Marea Neagră

CUVINTE INȚELEPTE

— Vieața e făcută pentru muncă. Totul ce este pe lume, până la păianjenul ce-și țese minunata lui pânză, nu încetează să sape această lecție în inimile noastre.

*

— Pretutindeni unde găsești neorânduială, acolo-i vrăjmașul tău, ia-te la luptă cu el, doboară-l. Smulge scaiul ce crește în calea ta, pentru ca în locu-i să poată crește un fir de iarbă hrănitoare. Din tufa sălbatecă de bumbac adună puful alb, toarce-l, țese-l, ca în locul gunoiului netrebnic să se înfășoare țesăturile cu care să se acopere trupul omului.

*

— Când cele din urmă zori vor păli, când timpul muncii și al bucuriilor vieții vor trece, cei ce lucrează, iar nu cei ce petrec, vor cunoaște dulceața odihnei.

*

— Trebue să băgăm de seamă ca odihna noastră să nu se asemene cu nemișcarea pietrelor. Atât cât sunt rostogolite de apele torentului sau sunt lovite de trăznet, ele își păstrează măreția, dar când cursul apei s'a liniștit și când a trecut furtuna, ele îngădue ierbei să le acopere și mușchilor să se agățe de ele și în curând sunt împlântate în noroi... Glorioasă e odihna căprioarei culcate, ce suflă pe patul ei de piatră, iar nu aceea a boului din grajd ce-și rumegă nepăsător cocenii!

•

— Diavolul găsește întotdeauna de lucru celor ce nu caută.

•

— Un om se desăvârșește pe sine însuși muncind cu tragere de inimă. Desișuri sălbatice sunt curățite, frumoase lanuri și mândre cetăți sunt ridicate și tot prin muncă omul însuși încetează de a fi o pădure sălbatecă și un pustiu nesănătos.

•

— Nu face niciodată nimic pripit. Nu asculta niciodată de bârfeli, altfel vei fi totdeauna mâhnit.

•

Binele din mâini il scapă și lasă-l să cadă 'n apă, că binele nu se afundă; ci stă pe de asupra'n undă.

Cine n'are milă de dobitoc, și de om asemenea n'are milă de loc.

*

Căința cea din urmă, e totdeauna cu pagubă

*

Când vezi pe om la 'ntr'stare, nu-i mai da și tu supărare. Nu turna spirt peste foc, ci mângâie-l de ai vreun mijloc; iar de nu, lasă-l mai bine, să nu-și descarce mânia pe tine.

*

Când vei vrea să vorbești cu cineva, să-ți scoți cuvântul prin trei lacăte; adică: unul să-l ai în inimă, al doilea la gât și al treilea la buze; că dacă iese din gură, cuvântul se duce iute ca vântul și nu-l mai poți ajunge nici cu armăsarul nici cu ogarul.

*

Păzește-te de vorbe fanfaroane sau flecare, nici întrebuința minciuni, pentrucă minciuna întâi cade ca plumbul; în apă se afundă, iar în urmă iese ca frunza pe undă.

*

Ostași germani în patrulare pe front

ȘI TOTUȘI AȚI BIRUIT

Stalingrad. Este numele unui oraș pe care nu l-am cunoscut. Intr'o zi, acest nume se ivi în rapoartele armatelor și ne făcu să ne ascuțim urechile. Stalingrad? Pentru ce poartă acest oraș tocmai numele dictatorului Rusiei Sovietice. Probabil că atunci trebue să aibe vreo importanță oarecare?

Și încetul cu încetul învățarăm să cunoaștem acest oraș, acest uriaș oraș, de pe malul fluviului Wolga, cu nenumăratele coșuri, fumegânde, de unde Stalin își fabrică mereu noui arme. Când trupele noastre cuceriră, încetul cu încetul, dar cu tărie și fără înduplecare, una după alta fabricile de armament, când Stukas-urile noastre sfărâmă cu ciocanele lor de fier aceste enorme armurării, — atunci numele acestui oraș deveni pentru noi ceva precis.

Veni iarna, și odată cu ea și hoardele îndobitocite ale armatelor sovietice, pe care Stalin le trimisese acolo pentru a recuceri cu orice preț acest oraș ce îi purta numele.

Timp de două luni stăturăm în fața difuzorului aparatului nostru de recepție, ascultând atâtea lucruri despre eroica apărare a trupelor noastre care răspundeau invitațiilor de predare ale dușmanului cu un categoric „NU". Și atunci, soarta se împlini. Unitățile germane, române și croate apărară până la ultimul metru de pământ printre ruinele acestui uriaș oraș, până când valul hoardelor asiatice îi acoperi.

Cu aceasta, numele acestui oraș a devenit un monument european al eroismului. Numeroșii camarazi care și-au jertfit vieața acolo pe malul fluviului Wolga, cu toate că știau că din partea noastră nu mai puteau primi niciun ajutor, — ne-au dat un exemplu neîntrecut despre ceea ce înseamnă datoria de ostaș.

Stalin și-a atins scopul cu prețul unui imens număr de sacrificii omenești și pierderi în materiale. Pe el nu l-a interesat faptul că lasă să fie măcelărite acolo divizie după divizie; nu urmărea decât ca orașul să cadă iar în mâinile sale.

Și iată-i pe soldații săi rătăcind printre ruine. Și nu se poate înțelege de ce bolșevicii au măcinat atâtea vieți omenești, dincolo de marginile și în fața porților a ceea ce a fost odinioară un oraș, iar acum nu mai este decât o grămadă de ruine, de pietre, cărămizi și scânduri arse.

Dar camarazii noștri care și-au dat vieața într'o luptă ce întrece orice în eroism, — pentru cucerirea celei mai mari uzine de armament ce a existat vreodată, — au rămas, prin jertfa lor, nemuritori.

Purtând cu mândrie doliul lor, popoarele Europei strâng sabia în mână, plugul sau ciocanul, fiecare la locul său, acolo unde îl cheamă datoria. Privirea noastră se îndreaptă iar spre Răsărit, împotriva dușmanului.

In inimile noastre bat făgăduinți nestrămutate; să nu ne mai odihnim până ce năpârca cu cele o mie de capete ale bolșevismului nu va fi sdrobită și doborîtă la picioarele noastre.

Și atunci, sacrificiul scumpilor noștri dela Stalingrad nu va fi zadarnic. Vom sta atunci mândri în fața mormintelor și, plini de respect și de recunoștință, le vom putea striga:

„Și totuși, voi ați învins!".

Serg. t. r. FERDINAND KRAUTNER

MOARTEA EROICĂ A UNUI MEDIC CĂPITAN

Ajutorul medicilor pe frontul împotriva bolșevismului este covârșitor. Câte vieți n'ar fi sfârșit înainte de vreme dacă medicii dela posturile de prim-ajutor și spitalele de campanie n'ar fi intervenit la vreme, dând îngrijirile necesare răniților.

In toiul luptelor, când ostașii nu pot fi îngrijiți de camarazii lor, brancardierii supravegheați în deaproape de medici, adună de pe câmpul de luptă pe cei loviți. Transportați imediat la postul de prim-ajutor care este împins cât mai înainte, aproape pe linia frontului, ei găsesc aci asistența medicală și cuvinte de îmbărbătare. Cei răniți mai grav sunt imediat transportați la spitalele de campanie, fie cu avionul, fie cu mașini amenajate special.

Sunt cazuri când încleștarea luptei ține câteva ore, o zi, chiar două sau mai mult. Medicul însă e la datorie, e acolo unde se simte nevoia. Pe frig, pe vânt, pe călduri mari, el nu pregetă un moment în îndeplinirea misiunii.

Cu zâmbetul recunoștinței pe buze, răniții își îndreaptă toată nădejdea către acela care mai întâiu le pune mâna pe frunte, îi îmbărbătează și apoi le dă ajutorul medical.

..Medicii pe front au suflet de eroi. Când aripile morții fâlfâie tot mai puternic și tot mai aproape de ei, când țăndările și schijele obuzelor scormonesc pământul lângă ei, medicii aplecați peste răniți, nu aud, nu văd nimic. Sunt contopiți cu acești oameni pe care îi frământă gândul că au ieșit prea devreme din luptă.

Un admirabil exemplu de conștiinciozitate și spirit de sacrificiu, dintre multe altele, ni-l dă medicul-căpitan Lisowski Vladimir, care a căzut în mijlocul răniților.

In timpul unor lupte grele dela cota 910, acest medic, disprețuind moartea, își face în cea mai deplină conștiinciozitate datoria. Ingrijind și evacuând 300 răniți români, un proiectil dușman îl nimerește tocmai în momentul când pansa un rănit.

Moartea lui eroică este o pildă de jertfă pe altarul Patriei și în mijlocul acelora care și-au lăsat o parte din corpul și sângele lor pentru întregirea Neamului românesc.

La propunerea șefilor săi ierarhici, d-l Mareșal Antonescu a aprobat decorarea „Post Mortem", cu ordinul „Crucea Regina Maria", cl. I-a, a căpitanului-medic Lisowski Vladimir.

Lt. ALEXIANU NICOLAE

Scrisoare de pe front

Tatăl și soțul vă scrie
Dragi copii, scumpă soție,
Să știți că sunt sănătos
Și sunt tare bucuros.
Scrie-mi mândruțo cu drag,
Copilașii ce mai fac?
Să-mi trimeți scrisoare 'n sbor,
Scrisă cu mânuța lor.
Că nu știu, nu am noroc,
Sau la poștă nu au loc.
Căci v'am scris în fel și chip,
Insă nu primesc nimic.
Două rânduri să citesc,
Inima să-mi răcoresc.
Frunză verde trei granate,
Mult ești Bugule departe.
Dus pe munții cei înalți,
Cu pădurile de brazi,
Imi petrecui vieața 'ntreagă,
Numai cu inima neagră,
Și acum merg spre Don măi frate,
Pe cărări întortochiate,
De securi necurățate
Și de oameni neumblate,
Urcai deal și dau la vale,
Tot cu ranița 'n spinare,
Cu curele 'ncrucișate,
Cu carabina la spate.
Dus pe vârful dealului,
Ștergem țeava tunului,
Și căpăstrul murgului.
Și iar verde mărăcine,
Mamă de ți-i dor de mine,
Să nu mai îmi faci scrisoare,
Ci să-mi faci rost de flori,
Cu trei rânduri de bujori.
Să le semeni cu sudoare,
Să le uzi cu lăcrămioare.
De-o crește verde frumos,
Să știi că sunt sănătos.
De-o crește galben palid,
Să știi mamă că's rănit.
Și iar verde trei granate,
Staline n'ai avea parte,
De copiii tăi, la moarte,
De colac și lumânare,
Că puseși lumea 'n mișcare.
Mândro, mândrulița mea,
De-mi stă scris în mână așa,
Ca să-mi stângă vieața,
Dușmanul cu sabia,
Eu pe tine te-aș ruga,
Haine negre nu 'mbrăca,
Lacrimi multe nu vărsa,
Tinerețea nu-ți usca,
C'așa-i legea omenească,
Morții cu morții să odihnească,
Viii cu viii să trăiască,
Zilele să'și veselească,
Aș avea doar o rugare,
Ca în săptămâna Mare,
Să te rogi în fapt de seară,
Pentru România Mare.

Soldat BĂLĂNESCU VASILE

Scriitorii români în război

Scriitorii români n'au părăsit postul de cinstită misiune și de har, încredințat nu totdeauna de întâmplare și de împrejurări. Dacă vârsta îi oprește, negreșit, dela vioaia manifestare a câmpului de luptă, resemnarea lor este stagiară. Inima tresaltă și se înfioară viforos, când cutezători cei tineri înfruntă moartea și nu cunosc altceva în afară de biruință. Izolarea de astăzi este vremelnică. Ii întrezărim pregătiți pentru tablourile pline de lumină, pe care le vor înfățișa mâine, din fulgerele culese astăzi meticulos. Munca de elaborare, din laborator, nu este cunoscută niciodată de mulțime.

Iar în acest timp, când armele se ciocnesc și muzele sfioase au plecat vremelnic fruntea, iată că, departe, în zarea orbitoare a imenselor câmpii din Ucraina, printre ostașii care înfrâng cumplitele stihii dușmănoase, scriitorii tineri, cu trupul și cu mintea participă intens la războiul cel sfânt.

Modestia lor este explicabilă. Eroismul n'are nevoie de cuvinte și de manifeste. Așa că numele lor va fi mai târziu menționat, împreună cu acțiunea aceasta de suprem și emoționant sacrificiu.

Dar trebue să se știe că scriitorii români, în marea încercare a neamului, la trâmbița de chemare națională a tuturor energiilor tinere, au alergat printre cei dintâi. Sunt cazuri când au cerut și au stăruit să li se îngăduiască trecerea în prima linie de foc. Ca să ofere, acolo, pilde de îndrăsneață încordare fizică, de ageră inițiativă și de minunate fapte.

Ceea ce au săvârșit scriitorii noștri, luptători în Bucovina, în Basarabia și în celelalte locuri, a fost apreciat de comandanții lor și acum aprinde încă o flacără de nădejde în sufletul nostru al tuturora. Exemplul viu a străbătut până dincolo de unitate. Camarazii germani au subliniat actul sacru de sacrificiu și de curaj.

Primim doar vești care au, cum este firesc, prea puține amănunte. Dar aflăm cu legitimă bucurie, că un tânăr poet, de mare talent și de sensibilitate neobișnuită, a susținut cu mitraliera sa, într'un sector primejdios, atacul năpraznic împotriva năvalei inamice. Că vitejia sa a fost încununată de biruință și că pe pieptul său, aproape de inimă, poartă „Crucea de fier“ a înaltei distincții germane, dăruită numai celor viteji întru viteji.

Un alt scriitor, pentru merite deosebite, este decorat, zilele trecute, cu falnica „Virtute Militară“ a oștirii române. In altă parte, un mânuitor al cugetului și al înțelepciunii, gânditor și logician de mâna întâia, trece, împreună cu neobosita și eroica noastră Cavalerie, înscriind la rândul său strălucite biruințe în stepele rusești și luptă încă, ajuns cu primele linii în vălmășagul cel mai cumplit al frontului din prezent. Alte și alte fapte de arme se vor adăuga la contribuția acum necunoscută a scriitorilor noștri.

Ca și în îndepărtatul trecut al elinoromanilor, poetul coboară în armură și înfrânge aevea cotropirea vrăjmașe.

Războinici, cu fruntea încununată de biruință, ei vor aduce mâine, în scrisul lor, experiența și viața pe care o trăesc în clipele acestea de îndârjită înaintare pe câmpul de bătălie. Scriitorii români împlinesc sfânta chemare a duhului Patriei.

C. N. NEGOIȚĂ

ÎNVIEREA

In altă Sâmbătă,
In alt asfințit,
Cununa soarelui
Sângera, sângera...

Șerpi negri vesteau
Adânc, subt pământuri
Și Fiul Omului
Nu mai era.

Ceasul târziu
Incerca învierea,
Ce grea era lespedea,
Ce grea era!

Prin floarea câmpului,
Magdalena,
Ca unda apei,
Tremura, tremura...

ION SOFIA MANOLESCU

Hristos a înviat!

Se așternuse piatra pe proaspătul mormânt
Și noaptea coborîse, acoperind cetatea,
Se liniștise neamul vânzării. Pe pământ
Era o taină mare... minune-apropiată.

Au stat tăcuți de pază cei doi ostași străjeri
Ne-atinși de măreția adâncurilor firii,
Nepresimțind venirea minunii celei mari
Ce-avea să schimbe fața și rostul omenirii.

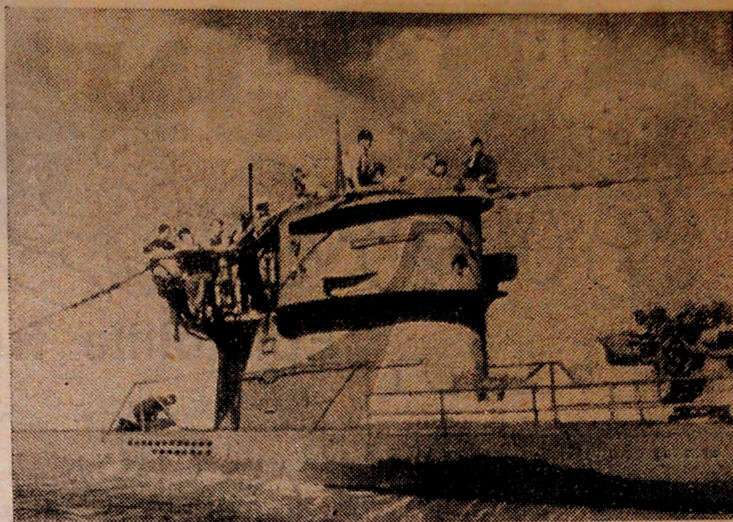
Și iată miezul nopții de stele 'mpodobit;
Un tunet lung s'aude, pământu'n el vuește,
Adânci puteri îl mișcă, izbindu-l. Sguduit,
Mormântul se deschide: scriptura se 'mplinește.

Lumini lucesc la gura mormântului deschis,
Intunecimea piere o clipă 'n toată firea —
Hristos învie!... Paznici, să fie vouă vis,
Lumina vă orbește, v'a înlemnit uimirea!

AL. MATEEVICI

Vas românesc în misiune de convoi

Pe bordul unui submarin german în Atlantic

DIN RAIUL BOLȘEVIC

Populația rusă „INAMIC“ al poporului

Brutalitatea și sălbăticia hoardelor asiatice revărsate în ofensiva de iarnă rusească, nu cunosc niciun fel de milă pentru populația civilă, care a căzut iarăși sub dominația bolșevică, în sectoarele de rectificare și scurtare a frontului de iarnă.

Din declarațiile ofițerilor sovietici luați prizonieri pe frontul de Sud, reese că populația Caucaziei a fost supusă unei ne mai pomenite groaze, încât civilii au fost nevoiți să se refugieze în munți. Acolo s'au organizat în grupuri, ducând un războiu de guerilă foarte periculos pentru trupele sovietice.

Căpitanul sovietic Serghei Sabencov a declarat că transporturile de aprovizionare sunt atacate în permanență și jefuite, depozitele de alimente sunt incendiate, iar podurile și liniile ferate aruncate în aer.

Din aceste declarații se vede cât de mult iubește populația civilă regimul bolșevic, — mai ales acea populație care a cunoscut sub ocupația armatelor aliate, — bucuria unei vieți libere și a profitat de roadele unei munci nesilite.

De asemeni, în câteva documente găsite asupra unui ofițer bolșevic care a căzut prizonier pe frontul din Răsărit, se află lucruri de mare importanță. Ofițerul posedă aceste notițe dela o conferință ținută de un comisar politic care punea în vedere comandanților ordinul lui Stalin ca: populația civilă să fie lăsată să moară de foame, în cazul când trebuesc părăsite anumite regiuni.

Comisarul politic a făcut următoarea declarație cu privire la acest ordin:

„Populația care a trăit alături de... otrava fascistă nu va mai putea fi dusă la lucru, nici transportată în lagărele din Siberia, din lipsă de mijloace de transport. Ea trebue considerată ca inamic al poporului și nimicită...“.

Nu e nicio mirare deci, că enorme mase de bărbați și femei de toate vârstele și categoriile sociale, s'au refugiat încă din timp în teritoriile ocupate de trupele Axei, preferând să meargă ori în ce colț al Eurpoei, numai să nu cadă iarăș în baia de sânge a lui Stalin.

Sublt. D. BUNESCU

UN AVIATOR SOVIETIC DESPRE AVIAȚIA ROȘIE

Aviatorul sovietic, locot. P., aflat într'un lagăr de prizonieri din România, a făcut următoarele declarații:

„Până la războiu, literatura propagandistică sovietică răspândise legende asupra aviației sovietice, numind-o cea mai puternică din lume Războiul a dovedit falsitatea acestei afirmații. Infanteria sovietică acuză aviația că nu o susține nici în ofensivă, nici în defensivă. Nu se poate vorbi de o colaborare sistematică.

Ceea ce scrie „Krasnaia Zvezda“, organul armatei roșii, despre luptele aeriene, sunt invenții. Când, de pildă, se spune că au fost distruse 10 avioane sovietice, în realitate au fost distruse de 4 sau de 5 ori mai multe. Viteza avioanelor sovietice nu poate fi comparată cu a celor germane și române. Aviatorii sovietici, deseori evită lupta aeriană, pentru că își dau seama bine de lipsurile avioanelor lor. Instruirea aviatorilor este cu totul insuficientă și rezervele lipsesc cu desăvârșire. Aviatorii privesc viitorul cu tot pesimismul, sunt foarte demoralizați și din această cauză, se întâmplă nenumărate accidente.

Peste o jumătate de milion de răniți sovietici

Prăbușirea ofensivei sovietice pe frontul răsăritean a desvăluit latura șubredă a problemei transporturilor. Din cauza lipsei de mijloace, mii de răniți ai armatelor rusești sunt transportați în căruțe sau sănii, dar numărul lor este insuficient. Convoaie nesfârșite de răniți se scurg pe șoselele din spatele frontului, până la cele mai apropiate spitale, de unde fug însă, datorită tratamentului mizerabil.

Alții mor, cu zile, pe drumuri desfundate sau, în retrageri dezastruoase, cum am văzut la Cernicewskaja, lângă Don, își agață, cu disperare, cureaua de tancuri, lăsându-se târîți de ele prin șanțuri și peste câmpul presărat de cadavre.

Toate spitalele sovietice sunt pline până la refuz. Autoritățile au primit ordin să ascundă numărul răniților, care se ridică la peste o jumătate de milion în ultima ofensivă de iarnă.

LA PAŞTI

Astăzi în sufragerie
Dorm'tau pe-o farfurie
Necăjite şi mânjite,
Zece ouă înroşite.

Un ou alb, abia ouat,
Cu mirare le-a 'ntrebat:
— Ce vă este, frăţioare,
Ce vă doare?

Nu vă ninge, nu vă plouă,
Staţi gătite 'n haină nouă
Parcă, Dumnezeu mă ierte
N'aţi fi ouă...

—Suntem fierte!
Zise-un ou rotund şi fraise
Lângă pasca cu orez
Şi schimbându-şi brusc alura
Toate-au început cu gura:

— Pân' la urmă tot nu scap!
— Ne găteşte de paradă.
— Ne ciocneşte cap în cap
Şi ne svârle coaja 'n stradă...
— Ce ruşine

— Ce dezastru!
— Preferam să fiu omlet!
— Ei, de m'ar fi dat la cloşcă,
Aş fi scos un pui albastru...
— Şi eu unul violet...

— Eu, mai bine-ar fi să tac!
Aşa galben sunt, că-mi vine
Să-mi închipui că pe mine
M'a ouat un cozonac

G. TOPÎRCEANU

EPIGRAME INTRE ARME

Bolşevicii sunt uniţi

Mai cu cnutul, mai cu trucul
traiu-i i-a unit „Tătucul"
Şi urmările se văd:
în unire e — prăpăd.

Tactica mea

„Punga", 'n taină, — pregătesc
(„Tac şi fac" — îmi e lozinca).
Şi-apoi la Rus mă răstesc:
— „Paşol na turbinca!"

Căderea fortăreţelor ruseşti

Muscalu-i lacăt; Neamţul — cheia.
Iar cei ascunşi e şi ispită.
Vezi, fortăreaţa-i ca femeea:
Zidită spre a fi — cucerită!

Epistoliile fruntaşului Neaţă

şi La mulţi Ani săţi dea Mnezeu tot ce doreşti matale lu Neţisor şi la toată Naţia Noastră La anu pă vremea asta să fim dân nou o Românie MARE. Şi acu fincă e Zi dă sărbătoare să nu te supere zău că rămăsei tot fruntaş. Ia şi Mata toată comedia asta ca o păcăleala de 1 Aprilie că să vezi cum fuse mă trecu unu la camdarie dân greşeală pă tablou avansatilor şi fusei şi Io câteva zile don Căprar vârâi în sperieti răcuţii. Întâi mi se rupse inima da durere când aflai că rămân tot cu un galon da pormă mă socotii şi mă gândii că nu se putea altfel. Cum adică io căprar şi camaradu meu fruntaş? Păi treabă e asta? Judecă Mata Mariţico Neică şi până când o să judeci primeşte dân partea o porţie dublă de gurite ca da Sărbători. Şi tragel bine dă Urechi pă Neţisor că se apropie sfârşitu anului şi trebuie să aducă şi el un premiu acasă.

Al Matale tot don Fruntaş Neaţă

PROVERBE

Umblă să scoată două piei după o oaie.

*

Tocmai când îţi pasă fără dânsul te lasă.

Cine îmbrăţişează multe, puţine adună.

*

Cela ce se pripeşte, adesea se poticneşte.

Glume

Om aşezat

Un negustor anunţă că are nevoe de un tejghetar cinstit, care să stea în prăvălie câte zece ore pe zi. Se prezintă un domn curăţel:

— Ai să poţi sta mereu în prăvălie? întrebă negustorul.

— Da, jupune, răspunde viitorul tejghetar, surâzător. Am fost şapte ani la puşcărie!...

Chibriturile

Tăsică, voind să-şi aprindă o ţigară cumpără o cutie de chibrituri.

Trase un băţ, nu luă foc; al doilea, al treilea, al patrulea, deloc. Abia cel de al zecilea luă foc.

— Uite dom'le, făcu el. Asta e bun. Să-l păstrez. Şi-l puse cu grijă la loc.

Răspuns.

— Imi place foarte mult muzica.

— Cântaţi la vreun instrument, d-ră?

— Nu, cânt din gură. Dar pentrucă veni vorba, ce fel de bărbat crezi că ar trebui să iau eu?

— De, ştiu şi eu... cred că un surd.

Pe un câmp de aviaţie

— Vezi, asta e o paraşută. O fixezi pe spate şi când avionul e în pericol, sari în aer; paraşuta se deschide şi ajungi jos fără niciun pericol.

— Şi dacă nu se deschide?

— Atunci te duci la magazie şi-ţi dă alta!

Prostie

— Găseşti şi tu, iubitule, că oile sunt animale atât de proaste?

— Chiar aşa, *mieluşelul* meu.

A uitat

Intr'o gară de provincie un omuleţ bătrân supraveghează trenurile care sosesc. In timpul celor câteva minute de oprire, el loveşte cu un ciocan toate roţile vagoanelor, apoi trece mai departe. Un călător curios se apropie de el şi-l întreabă:

— Ascultă, moşule, eşti bun să-mi spui, e multă vreme de când loveşti roţile vagoanelor cu ciocanul?

— Păi, domnule, să tot fie patruzeci şi cinci de ani.

— Şi de ce le ciocăneşti, moşule?

—Apăi, dom'le, făcu încurcat omuleţul, când am început serviciul ştiam, dar acum să mă crezi... am uitat!

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

Căpitanul: Cum, ţi-ai şi pus gradele de caporal? Păi scoate unu, mă Neaţă, că a fost o greşală. Te-a trecut un furier la cancelarie pe lista avansaţilor, fără să te fi avansat cineva!

Neaţă: Ce ruşine! Ce ruşine!
Ce-o să zică Mariţica? Să rup acum bunătate de poze şi nu mai îmi rămâne decât să-mi fac rost de o frînghie şi un săpun!

— Aşa! Numai aşa o să scap de ruşine! Fringhia mi-o potrivii pe gât, dar ce fac cu săpunul?

— Semn bun! Nu vrea âl de Sus s'o supere pe Mariţica şi să scape c'olovecii, cu una cu două de mine! Ei, acu n'o fi foc că rămân fruntaş!

Strigături

Mândrul'ță de demult
Ce mi-ai dat gură 'mprumut
Vino diseară 'n zăvoi
Să-ți dau gurița 'napoi
Că de s'o 'ntâmpla să mor
Nu vreau să-ți rămân dator.

*

Dorule, fii blestemat
Inima mi-ai sângerat
N'ai putut merge 'n pustii
La mine să nu mai vii?

*

Norocul săracului
E ca frunza codrului
Toamna când îngălbenește
Orice vânt de o lovește
Cade jos și putrezește.
Așa-i și norocul meu
Ca și lumina de seu
La căldură se topește
Inima mi-o amărăște.

*

Și-am zis verde iasomie
Să iau fată cu moșie
Să-mi poruncească ea mie
Toată lumea-mi zice mie

*

Mai bine una săracă
Să-i dau o palmă, să tacă,
Să ias' afară plângând
Să intre 'n casă râzând.

*

Să jucăm, să jucăm
Fata să ne-o mărităm
Ferice de cine-o dă
Vai de capul cui o luă

*

Auzit-am din bătrâni
Că nu-i bun gardu din spini
Nici drăguța din vecini
Gardu-i bun din scânduri late
Și drăguța de departe!

*

Bădiță, când îi veni
Vino prin fundul grădinii
Că pe drum îs bolovani
Nu poți veni de dușmani
Și pe drum îs pietricele
Nu poți veni de guri rele.

*

Vai de mine, ce să fac
Că cine-mi place, nu-i plac
Vai de mine nu-ș' ce-aș face
Cui plac eu, mie nu-mi place.

*

Fata care-mi place mie
De frumoasă, satu' o știe
Da ceea care mă vrea
E urîtă ca noaptea!

*

Frunză verde foaie lată
Mi-a fost dragă num' o fată
Ea cu altul a jucat
Eu de ciudă o-am lăsat.

Sârmă de câine

Era un cerc de oameni subțiri. Venise vorba despre patimă, și fiecare își dăduse părerea.

— Vă înșelați, zise o voce tăioasă, dacă credeți că tăria unei națiuni atârnă de gradul de cultură al omului.

Vorbitorul făcu un pas înainte. Avea un chip de taur care ne stăpânea pe toți.

— Am cunoscut odată — demult, înainte de război — într'un sat din Argeș, un om pe care-l chema Dumitru Briceag. Și omul acesta avea patima vânătoarei...

Acuma, și eu sunt vânător și or mai fi și printre dumneavoastră din cei ce suferă de pasiunea asta. Dar pătimaș ca Dumitru Briceag n'am mai văzut până la dânsul și nici nu cred c'oi mai vedea vreodată...

Se ruinase, ce să vă mai spun! Și notați că era om simplu, atât de simplu încât nici să se iscălească nu știa. Pentru halice, pentru praf și capse și pentru permisul de vânat, vânduse tot, dar absolut tot. Prin curtea lui săracă nu vedeai nici o găină scormonind gunoaele, prin casă nu vedeai vreo laviță înflorită de vreun covor; iar el, peste o cămașă hărtănită, purta, iarna ca și vara, aceeaș flenderiță care, în decursul vremii, trecuse prin toate culorile curcubeului.

Și era mic de statură, trecut de amiaza vieții și adus de spate. Dar când pleca la vânat, când mângâia ca pe o amantă patul puștii, era alt om. Părea mai înalt. Mustața, de obiceiu căzută, îi înflorea ca penajul unui păun și ochii îi srăluceau de o flacără lăuntrică.

Nevastă-sa, Măria lui Dumitru Briceag, era o martiră. Indura cu resemnare patima ruinătoare a tovarășului ei de viață. Dar un ideal avea și ea: să-și cumpere o scurteică. Iarna, când crivățul îngheață cumpăna fântânii și când trebue să tai apa cu toporul împrumutat dela vreun vecin, să poată sta și ea în bătaia lui și să-i zică:

— Suflă cât îi pofti, că mie știu că nici nu-mi pasă!...

Asta era visul Măriei lui Briceag. Și pentru realizarea lui lucra de multă vreme, într'ascuns de bărbatu-său.

Cu sudori, Măria îngrășase o purcea, lucrase la opaiț câteva cămăși și strânsese ban lângă ban, o mie de lei. Și așa pe toamnă, când vântul începe să bată din ce în ce mai dinspre miază-noapte, după ce-și face o cruce cu gândul la Dumnezeu, îi zice ea lui Dumitru:

— Uite Dumitre, de-atâta vreme, am adunat și eu astea. Ia purceaua și cămășile și du-te în târg, la Pitești, de le vinde. Și de nu ți-o ajunge, ia și miia asta. Și din tot ce-i prinde pe ele, cumpără o scurteică. Și, mă Dumitre, acuma cum ți-o fi și ție inima. D'a gândește-te că mă trudesc de mult și ia-mi o scurteică bună...

Omul pusese capul în pământ și-și mozolea mustața în gură. Și-a sărutat femeia în creștet, și-a luat purceaua de funie și cămășile în traistă și a plecat...

Când să intre pe bariera Piteștilor, iacă un om cu un copoi legat cu o sfoară de sgardă. Dumitru rămase stană de piatră, cu ochii la câine. Numai inima într'ânsul bătea, să-i rupă coșul pieptului.

Mergând alături, intrară în vorbă. La prima cârciumă unde poposiră, Dumitru află că cel pe care-l socotise copoi, nu-i copoi, ci copoaică. Dar ce copoaică!...

— Știi ce copoaică îi asta?... îi zise stăpânul câinelui. Sârmă domnule, nu altceva! Ia uite la ea, cum tremură. Ii numai nervi și simțire. Păi, când îți spun eu! Sârmă, domnule, ce mai vorbă!...

In sufletul lui Dumitru, oștile Binelui și ale Răului se luptau de moarte. Și după un ceas de vreme, patima ieși biruitoare.

Pe'nserat, fără purcea, fără cămăși și fără scurteică, Dumitru Briceag, ținând coooaica de sgardă, păși pragul porții...

Când îl văzu, femeia înlemni. Tot sângele i se opri în vine.

— Scurteica!.. răcni ea. Unde mi-e scurteica?...

Dumitru puse capul în jos și mângâia aiurit gâtul cățelei.

— Trăsni-m'ar Dumnezeu de ticăloasă!... începu femeea să se vaete. Și înebunită, se repezi să smulgă din pirostii ceaunul care clocotea pe foc.

— Că nu ți-o lăs, ți-o opăresc, mânca-o-ar câinii și pe ea!... urla Măria, țintind copoaica, cu ochi de nebună.

Când Dumitru îi înțelese gândul, simți că se pierde.

— Mărio, o rugă el, căzându-i în genunchi. Mărio, să nu faci asta! Iartă-mă Mărio, ori bate-mă, omoară-mă, dar nu face asta!...

Și cum femeea încremenise cu ceaunul în mână, Dumitru adăugă, bâlbâind.

— Știi tu ce câine-i ăsta?... Sârmă, Mărio, sârmă de câine, ce să-ți mai spui!...

GRIGORE PATRICIU

Cântec de dor

Foicică bob de linte,
Copiliță făr' de minte,
Zi mă-ti să te mărite
Că și eu o să mă'nsor
Să mă mai alin de dor.

Foaie albă colilie,
Zi mă-ti să te dea mie,
Că mi-ești dragă dintr'o mie
Să te dea de sărbători
Când e câmpul plin de flori.

NASTRATIN

Unul a venit odată și 'ndrăznind, ca un vecin,
A cerut să-i dea măgarul pentru un ceas lui Nastratin.
El răspunse, zicând: „Frate, bucuros ți l'aș fi dat
Dar nu-l am acasă astăzi; altui l'am împrumutat.
Măgarul din grajd deodată a răcnit într'acel ceas.
— Spui că nu-i zice vecinul și na, iacă al său glas!
Iar Nastratin îi răspunde: — Ce? tu nu crezi ce-ți spun eu?
Mai mult crezi tu pe măgarul, decât chiar cuvântul meu?!

ANTON PAN

Ghicitori

Am un iepuraș, joacă sub un cărpănaș.
(Fusul și furca)

Păsărică nu e, pe araci se sue, albă e, picioare n'are.
(Fasolea)

Mă compun din mărgele
Inșirate, mărunțele
Din mică, mare eu mă fac
In două când mă desfac.
(Cartea)

Mireasă frumoasă
Șade lângă casă,
Intâi cu flori te gătește
Și pe urmă rodește.
(Grădina)

Bute peste bute
Sus coadă de vulpe.
(Stuful)

Suflet nevinovat
Stă legat.
(Copilul în fașă)

Suflet n'are, suflet duce
De pământ nu se atinge.
(Luntrea)

Care casă-i spânzurată
Pe lemne agățată?
(Cortul)

Neață camuflat

Uitați ce-a primit Neață de Sfintele Paști!
Dar unde s'o fi ascuns?

Hristos a înviat

— Două ouă roșii! Dar cu cine să ciocnesc?

— Aha, doi ciolovecі!

— Perdait ciolovecі, arunc în voi cu grenadele astea roșii!

— Și acu Hristos a înviat! Că nu o să stric eu bunătate de ouă cu voi!

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

MAJESTATEA SA REGINA MAMĂ ELENA a fost acum câteva zile la Sinaia, unde a vizitat şcoala de infirmiere profesioniste, care s'a înfiinţat de curând cu sprijinul bănesc al Majestăţii Sale.

ÎN DUMINICA FLORIILOR, după cum se ştie, s'a făcut în toată ţara o colectă de bani, spre a se veni în ajutorul familiilor ostaşilor ce luptă pe front.

Toţi fiii ţării au răspuns cu mare însufleţire la apelul pe care l-a făcut Consiliul de Patronaj.

JOI, 22 APRILIE, s'a ţinut adunarea donatorilor pentru „Palatul Invalizilor", spre a lua diferite hotărîri în legătură cu construirea clădirii în care se vor adăposti vitejii neamului.

BIROUL SPECTACOLELOR pentru răniţi din Ministerul Propagandei Naţionale, organizează săptămânal câte 2—3 spectacole pentru ostaşii răniţi internaţi în spitalele din Capitală. După Sfintele Paşti, o echipă va pleca în provincie, spre a aduce bucurie şi răniţilor ce sunt departe de Capitală.

CONSILIUL DE PATRONAJ al judeţului Lăpuşna, în înţelegere cu prefectura de judeţ, a luat iniţiativa de a face o colectă de ouă roşii pentru ostaşii de pe front. Ca urmare, consiliile săteşti de patronaj au fost invitate să purceadă imediat la colectarea acestor ouă. Strângerea s'a făcut de către şefii de sectoare săteşti, toate adunându-se la primării, pentru a fi fierte şi boite.

Totdeodată, în urma dispoziţiilor superioare au fost invitaţi să facă o colectă de ouă în acelaşi scop şi şcolile primare din judeţ. Odată fierte şi boite, ouăle vor fi înaintate la Chişinău, iar de aci expediate pe front.

Ascultaţi la radio între orele 13—13,50: „Ora ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marţea) şi „Ora ostăşească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

250.000 DE PRIZONIERI FRANCEZI de războiu, care se găsesc în Germania, vor pleca în concediu în Franţa. După terminarea concediului, prizonierii vor fi eliberaţi din starea de captivitate şi se vor înapoia în Germania ca lucrători liberi.

BĂTĂLIA DIN ATLANTIC va fi poate lupta hotărîtoare din anul 1943", scrie ziarul nord-american „Francisco-Chronicle", ocupându-se de concentrarea a numeroase submarine ale Axei în Atlantic.

GENERALUL TAJO din Ministerul de Războiu, a declarat Sâmbătă că aviaţia japoneză este gata să atace Capitala americană New-York.

Iluziile multor cetăţeni americani vor fi spulberate, când bombele japoneze vor cădea asupra sgârie-norilor.

GENERALUL CONTE JORDANO, ministrul de externe al Spaniei, a ţinut un discurs cu prilejul împlinirii a 450 ani dela reîntoarcerea lui Cristofor Columb. El a subliniat primejdiile care la sfârşitul războiului vor ameninţa naţiunile sub forma programelor revoluţionare. El a atras atenţia popoarelor asupra pericolului bolşevic, declarând că şi popoarele îndepărtate de Rusia trebue să se ferească de a crede că bolşevismul le va cruţa. Bolşevismul nu face nicio deosebire între naţiuni şi nu se opreşte în faţa niciunei frontiere.

AVIAŢIA AMERICANĂ a suferit la 17 Aprilie o nouă gravă înfrângere.

Raidul ei de teroare împotriva oraşului Bremen a dus la pierderea unui număr de 20 de avioane de bombardament cu 4 motoare. Alte 11 avioane britanice şi americane au fost doborîte în largul mării şi pe litoralul teritoriilor ocupate din Vest.

In timp ce inamicul a avut deci un total de 31 de avioane doborîte, nu s'a înregistrat decât pierderea a două avioane germane de vânătoare.

O DELEGAŢIE de ofiţeri polonezi prizonieri în Germania au vizitat zilele trecute regiunea Katyn, pentru a vedea la faţa locului cadavrele miilor de ofiţeri polonezi asasinaţi de bolşevici.

ZIARUL ITALIAN „Popolo D'Italia", făcându-se ecoul indignării universale, stârnită de masacrul ofiţerilor polonezi, scrie că această groaznică crimă trebueşte răzbunată. Nu pentru prima oară bolşevicii fac asemenea măceluri. E deajuns, între altele, să se reamintească cele ce s'au petrecut în Spania, unde agenţii Moscovei au deslănţuit pornirile cele mai josnice ale mulţimii, provocând omorîrea a sute de vieţi tinere de către „canalia" bolşevică.

Este tot aceeaşi criminalitate care omoară şi pune în pericol civilizaţia Europei. Morţii dela Katyn, încheie ziarul, cer răzbunare. In acest apel popoarele europene vor găsi odată mai mult îndemnul de a lupta împreună până la victoria finală, destinată să restabilească ordinea şi dreptatea.

ÎNTÂLNIREA dintre Fuehrer şi d-l Mareşal Antonescu a avut răsunet în toată lumea. Toate ziarele străine ocupându-se de ea, arată însemnătatea ei şi ajutorul pe care România Majestăţii Sale Regelui Mihai I l'a adus în lupta contra bolşevismului.

SUB TITLUL „Plugul şi spada într'un discurs al d-lui Prof. Mihail Antonescu", ziarele italiene publică din Bucureşti o telegramă prin care se spune că d-l Mihail Antonescu, Vicepreşedintele Consiliului de Miniştri român, a ţinut un discurs cu prilejul distribuirii premiilor acordate agricultorilor, în care a înfăţişat scopurile politicei agrare româneşti.

Ziarele redau la sfârşitul telegramei următoarea frază din discursul d-lui Prof. Mihail Antonescu:

„Naţiunea română nu a făcut niciodată vreo deosebire între sabie şi plug. Acestea au fost destinul său şi în ele rezidă taina puterii noastre şi taina victoriei".

ZIARUL Frankfurter Zeitung publică sub titlul: „Pilda româno-germană dela Novorossisk" o corespondenţă de războiu semnată Heckel.

Articolul cuprinde însemnările de pe front ale autorului care a asistat la încercarea de debarcare făcută de sovietici între 3 şi 7 Februarie la Novorosisk.

Povestind peripeţiile acestei încercări de debarcare, articolul subliniază cu elogii rolul jucat de trupele române în respingerea bolşevicilor. Rând pe rând, autorul vorbeşte de abilitatea unui căpitan român, de eroismul unui sublocotenent român care şi-a păstrat poziţia până la ultimul cartuş, de vitejia unui alt sublocotenent care a restabilit legăturile telefonice printr'o pădure ocupată temporar de trupele debarcate, de curajul unui al treilea sublocotenent, care a atacat şi a scos, cu puţini oameni, din poziţiile lor pe sovietici, de un subofiţer care a respins şase valuri atacatoare şi de un caporal care, înarmat cu câteva grenade de mână, a pătruns de câteva ori în tranşeele inamice de unde a adus 60 de prizonieri.

Gazeta „SENTINELA" spune tuturor ostaşilor „Hristos a înviat"!

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din Răsărit

Situaţia dela capul de pod de pe Kuban dovedeşte oarecare activitate, faţă de liniştea din celelalte sectoare ale frontului de răsărit. Activitatea a fost vie în ultimile zile la Kuban.

Bolşevicii nu au folosit totuşi la Sud de Kuban şi în regiunea Novorosisk, decât forţe slabe, nedepăşind tăria unui batalion. Fără îndoială, ei nu au destule forţe pentru a continua atacurile de mare întindere, după grelele pierderi suferite de trupele lor de şoc, transportate în acest sector din toate celelalte părţi ale frontului.

Lângă Novorossisk au fost de asemeni oprite şi respinse atacuri locale ale sovieticilor. Atacatorii au suferit pierderi grele.

Contraatacuri energice efectuate de vânătorii de munte germani şi români au dus în mai multe locuri la ocuparea unor coline împădurite, aflate în zona din faţa poziţiilor noastre.

La aripa de Sud şi în sectorul mijlociu, creşterea apelor scade la nivelul obişnuit. Apa a început să se retragă, dar vaste regiuni vor fi acoperite cu nămol încă multă vreme.

Poziţiile germane de pe toată lărgimea frontului au rezistat tuturor greutăţilor de pe teren şi tuturor acţiunilor locale ale Sovietelor.

Mai ales pe Doneţul superior şi mijlociu, capetele de pod sovietice au putut fi străpunse şi eliminate.

Poziţii proprii au putut fi construite pe malul de răsărit al fluviului.

Toate încercările bolşevicilor de a reocupa terenul pierdut sau cel puţin câteva puncte tactice de pe malul de apus al fluviului, au dat greş în faţa rezistenţei posturilor germane ce proteguesc fluviul şi a tacticei iscusite a trupelor germane din poziţii.

Incercări ale inamicului de a pune piciorul pe malul apusean, au fost împiedicate în sectoarele Izium şi Balakleia.

In sectorul de Nord, apele continuă să crească.

La Sud de lacul Ladoga şi pe Volhov, poziţiile sovietice au fost inundate pe o mare distanţă.

Forţele locale sovietice sunt ocupate să sape tranşee şi să construiască fortificaţii, suferind pierderi considerabile de pe urma focului artileriei germane.

Trupele bolşevice concentrate în câteva puncte pe unde se putea întrucâtva trece peste fluviu, au fost de asemeni ţinute la distanţă de tirul eficace al artileriei germane.

Intr'un singur loc, un batalion de infanterişti sovietici a trecut la atac, dar el a fost nimicit încă pe când se afla în zona din faţa poziţiilor noastre, după o luptă înverşunată.

Războiul din Africa de Nord

In toate sectoarele teatrului de războiu tunisian, operaţiile de luptă nu au depăşit în general activitatea trupelor de recunoaştere şi de şoc pe o scară mare, în deosebi din partea elementelor de siguranţă ale Axei ca şi tiruri ocazionale de hărţuire ale artileriei.

Se observă activitatea de patrulare a unităţilor de siguranţă ale Axei, în cursul căreia au fost făcuţi mai mulţi prizonieri britanici şi americani. Această activitate care a fost efectuată în strânsă colaborare cu escadrile de recunoaştere ale aviaţiei Axei, dând rezultate foarte preţioase cu privire la forţele trupelor de invazie, care au fost adeverite de altfel în cursul încercărilor de atac făcute de inamic cu forţe slabe.

Incercările armatei a 8-a britanice de a arunca o privire cuprinzătoare în poziţiile trupelor masate ale Mareşalului Rommel şi generalului von Armin, folosind mici grupuri de luptă, au dat greş pe toată linia.

In sectoarele Medjez el Bab şi Pont du Fahs, trupele Axei au ocupat prin surprindere, o poziţie înaltă apărată de mercenari francezi şi au înglobat-o în propriul lor sistem de apărare.

In cursul unui contraatac al mercenarilor francezi, dat cu forţe slabe, aceştia au fost prinşi printr'o abilă manevră de flanc şi sdrobiţi atât de puternic încât au trebuit să se retragă în dezordine, după ce au suferit pierderi sângeroase.

In afară de o activitate de recunoaştere foarte întinsă, forţele aeriene ale Axei au atacat traficul de aprovizionare şi mişcările trupelor de invazie, care au suferit pierderi simţitoare.

Avioanele de luptă germane rapide au aruncat bombe de toate calibrele asupra regiunii portului Alger. In instalaţiile portului s'au declarat mari incendii.

In privinţa planurilor viitoare, se pare că trupele anglo-americane se regrupează pentru marea ofensivă ce nu va întârzia să se dea.

Luptele pe apă

In Canalul Siciliei au fost mai multe lupte navale între vasele Axei şi cele anglo-americane, ceea ce arată că atenţia cea mare pe frontul din Africa de Nord, se dă mai ales aprovizionărilor pe mare, fără de care luptătorii ar duce lipsă.

C. 62.382./— M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREŞTI.